

D59964

1971
 1971
 1971

DUHOVNO ŽIVLJENJE

LA VIDA ESPIRITUAL

LESTNIK

februar 1971

Pavlo VI Portador y Testigo de Cristo en Asia y Oceania

El Papa ha dicho en:

ROMA: Vamos muy lejos. Es una orden del Señor: "Id y enseñad a todas las gentes."

TEHERAN: Buscar los caminos de la paz tan profundamente deseada por los hombres.

DACCA: Compartir con los que han perdido todo.

MANILA: La Iglesia debe asumir la defensa del débil y del pobre contra las injusticias sociales.

SAMOA: Millones y millones de hombres tienen hoy sed de Dios.

SYDNEY: Todos los hombres y todas las Iglesias están comprometidos en el nacimiento de un mundo nuevo.

ii

HONG-KONG: Para China una sola palabra: Amor.

YAKARTA: No cesaremos de orar por la prosperidad y la concordia y el bienestar del pueblo indonesio. Este será, por encima de las diferencias de religión y de cultura, el mejor punto de unión, porque cuando los corazones han sabido unirse para dirigirse al Todopoderoso, los hombres tejen ya entre ellos los lazos de la fraternidad, condición para el feliz cumplimiento de una tarea común.

COLOMBO: Ver la Iglesia encarnada en Asia, en armonía con su cultura. Colaboración para un desarrollo integral de todos los hombres, especialmente de los jóvenes y los pobres.

ROMA: Hemos emprendido este viaje movidos por el sentimiento de la catolicidad, de la universalidad del ministerio confiado a Pedro. Creemos que la apertura a todos los pueblos y países es inherente a nuestro ministerio apostólico.

PRAVA NAPREDNOST

Joseph Losey, eden od petorice najbolj znanih filmskih ustvarjalcev na svetu, je pred kratkim na valovih BBC (angleškega radijskega omrežja) sporočil svetu, da postaja katoličan.

V zadnjih filmih je sicer nekaj govoril o Kristusu; vendar je bil ta njegov korak popolnoma presenečenje za vse. Doslej so ga imeli za „okorelega materialista.“

„Da, od prejšnjega tedna sem kristjan. Mislim, da trenutno nihče več ne stori za mir kot papež in da tisti katoličani, ki so za večino naših velikih mislecev na Zahodu samo predmet posmeha, predstavljajo verjetno edino silo, ki bi mogla zadržati atomsko katastrofo.“

Dobro je slišati tudi take glasove. Dobro jih je slišati zlasti danes, ko se zdi, kakor da celo nekateri katoličani izgubljajo zaupanje v življenjsko moč svoje Cerkve.

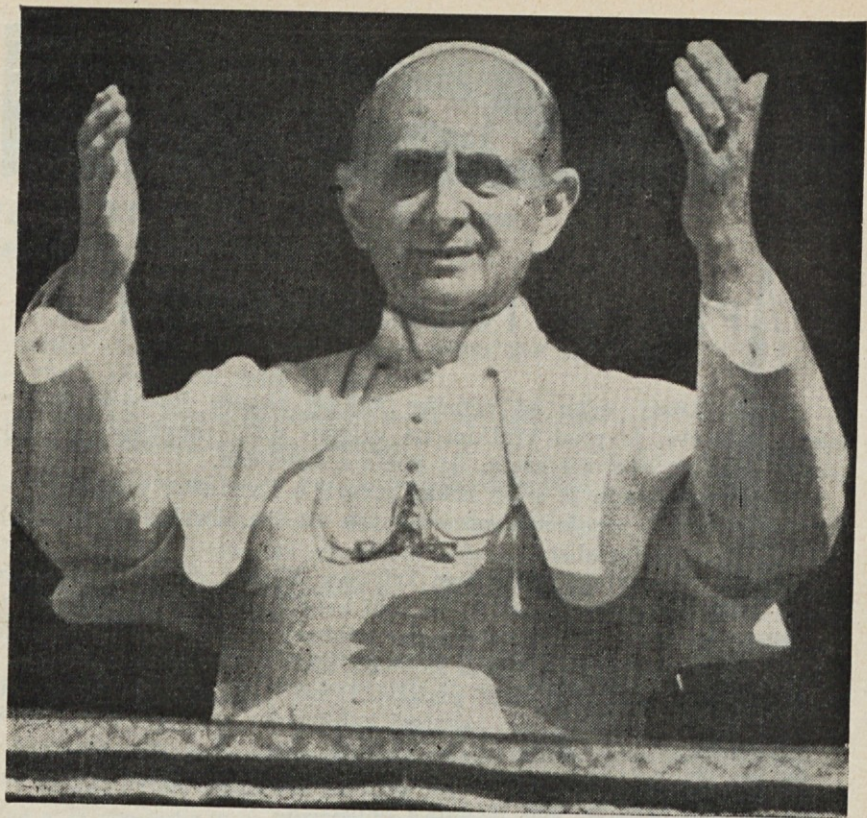
Dobro je to slišati od človeka, ki prihaja od „daleč“. Tak res nepristransko presoja, kdo je danes napreden.

Če jih ne morejo pomiriti zagotovila hierarhije, naj jih potolaži vsaj Joseph Losey.

In vendar — naše vdanosti do Cerkve ne navdihuje niti sam njen „pravi progresizem.“

Ne ljubimo Cerkev samo zato, ker bi bila napredna, ker bi vplivala na svet blagodejno, ker bi blažila socialne krivice. Tudi to je njeno poslanstvo, a more se zgoditi, da Cerkev pri tem odpove. To se je dogajalo in se še dogaja.

Nikoli pa Cerkev ne odpove v svojem prvem poslanstvu: da nadaljuje Kristusa, da v njej živi in deluje Kristus. Zato ji gre vsa naša ljubezen.

**Zgodovinsko potovanje
svetega očeta Pavla VI.
na Daljni vzhod**

Sedanji papež Pavel VI. je izvršil velika, izredna apostolska dela v blagor Cerkve in vsega človeštva. Nadaljeval je in končal drugi vatikanski vesoljni cerkveni zbor. Odkar je papež, je oznanjevalec in apostol miru, prijatelj, zagovornik in branitelj tistih, ki živijo v bedi, trpe krivico, zaščitnik vseh tistih, ki nimajo dostojnega življenja in vseh človeških pravic. Njegovo srcé posebno gorí za tiste, ki še živijo v temi in smrti, senci, za ljudi, ki le malo ali nič ne poznajo Kristusa. Njegovo očesno srce bije za ves svet, za ves človeški rod. Vsem ljudem želi pomagati, vse objeti, rešiti in osrečiti s svojo nesebično, velikodušno apostolsko ljubeznijo. Papež Pavel VI. je že od svojih otroških let bolehen. Tudi zdaj, ko opravlja najvišjo cerkveno službo, mu manjka trdnega zdravja. Vendar Kristusova ljubezen ga priganja, da se žrtvuje za Cerkev in ves človeški rod do skrajnosti. Njegove žrtve so izredne. Večkrat presegajo človeške moči. Ena izmed teh občudovanja vrednih žrtev je njegovo zadnje, izredno dolgo in naporno apostolsko potovanje v Azijo, Oceanijo in Avstralijo. Spremljajmo ga na njegovi službeni misijonski poti!

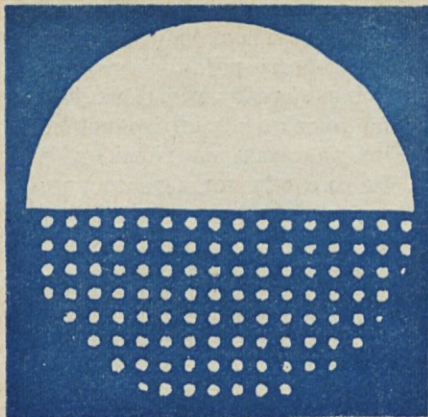
Odhod iz Rima

Dne 26. novembra ob 10.25 se je papež Pavel VI. potem, ko se je s posebnim nagovorom poslovil od

mnogih cerkvenih in italijanskih zastopnikov države, odpeljal z letalom DC-8 na najdaljše papeško zgodovinsko potovanje. Zakaj je šel na to dolgo utrudljivo pot? V svojem nagovoru na rimskem letališču sam odgovarja na to vprašanje. Na to pot ga ne vodi želja po potovanju in po odkritju novih dežel, ampak Gospodova zapoved: „Pojdite po vsem svetu in učite vse narode!“ Hoče priti skupaj s škofi, ki v daljnih vzhodnih deželah spolnjujejo to Kristusovo zapoved in poslanstvo. Hoče poživiti edinost in misijonsko delo katoliške Cerkve v teh krajih; zlasti pa spodbujati in delati za pravični mir. Zaupa v pomoč in varstvo Device Marije, svetih apostolov Petra in Pavla, svetega Frančiška Ksaverija, apostola Azije in vseh mučencev teh daljnih vzhodnih krajev. Po zahvali vsem, ki so ga prišli na rimsko letališče pozdravit, in po blagoslovu se je odpeljal.

Teheran (Iran)

Po štirih urah vožnje z letalom je papež Pavel VI. prišel ob 17.15 (po uri tistega kraja) v Teheran, na prvo postajo svojega potovanja. Na letališču ga je čakal perzijski šah, Reza Pahlevi. Papežu ga je predstavil pronuncij v Iranu, msgr. Paolini Limongi. Po papeški in iranski himni je papeža pozdravil perzijski vladar. Papež mu je odgovoril. Perzijskemu šahu se zahvaljuje za pozdra-

ve in za velika zaslužna dela, ki jih izvršuje v blagor svojega ljudstva. Zahvaljuje se tudi dvoru in oblasti za pristrčen sprejem in za prijazne odnose, ki jih imajo do njega perzijski narodi. Pozdravlja vse katoličane, duhovnike, redovnike in redovnice, zbrane s svojimi škofi. Zelo je vesel, da je med njimi.

Namen njegovega tako dolgega potovanja je popolnoma duhovnega značaja. Po Kristusovem naročilu mora papež skrbeti za vse Cerkve. To naročilo zdaj spolnjuje. V stiku je z iransko Cerkvijo. S svojim potovanjem hoče papež doseči večje razumevanje med različnimi družbenimi skupinami in veroizpovedmi na tem delu sveta. Hoče jih navdušiti za vzajemno skupno delo za napredek, za pravičnost in mir, ki ga človeška srca tako želijo. Po osebнем razgovoru s perzijskim šahom je papež nadaljeval svojo vožnjo.

Papeževo letalo se je spustilo na zemljo na letališču v Daki ob 1.45 po uri tistega kraja. Papež se je tu ustavil iz sočutja do žrtev velike nezgode v vzhodnem Pakistanu. Sklep za pristanek letala na tem kraju je papež naredil v zadnji uri med vožnjo. Ko so začarele na obzorju luči letala DC-8, je množica že pet ur čakala apostolskega popotnika.

Po prihodu tja se je papež 20 minut pristrčno pogovarjal s pakistanskim predsednikom, Yahia Khan-om in mu izročil 100.000 dolarjev za ponesrečence. Svoj drugi dar je izročil zastopniku katoliške skupnosti. Tretji dar, ki so ga med potovanjem zbrali časnikarji, je pa izročil vladi. Po sestanku z oblastmi je govoril.

Začel je svoj govor z besedami: „Prihajam k vam kot prijatelj, kot brat k bratom.“ Zelo sočustvuje z njimi v nesreči, ki jih je zadela; sočustvuje posebno z družinami, ki žalujejo. Hoče jih potolažiti s svojo bratsko, prijateljsko ljubeznijo. Prihaja k njim kot poglavar tiste vere, katere Ustanovitelj je določil, da je bratska ljubezen znamenje, po katerem se spoznajo njegovi učenci.

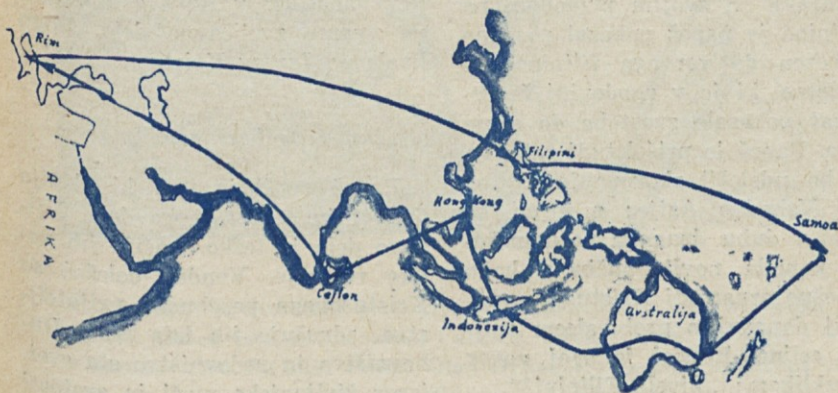
Vsi smo otroci iste človeške družine. Papež ne prihaja k njim iskat bogastva, ampak jim hoče dati le upanja, tolažbe. Žalost njihovega ljudstva se ne sme spre-

meniti v obup. Zaupajo naj v ljudi, ki jim prihajajo na pomoč. Upajo naj v lepše dni. Papež je prosil Mednarodno dobrodelno ustanovo „Caritas“ in vse druge katoliške dobrodelne organizacije, naj pomagajo njihovim žrtvam. Na naj pomagajo njihovim žrtvam. Na koncu se je papež oblastem zahvalil za prisrčen sprejem. Za vse, ki v Pakistanu jokajo in trpé, pa naj bodo katere koli vere, papež prosi Boga, Očeta vseh ljudi, naj jim da tolažbe in odpre zaklade svoje usmiljene ljubezni.

Papežev prihod v Manilo, glavno mesto Filipinov, 27. nov. 1970

Ob 9.25 po krajevni uri je papeževo letalo pristalo na letališču v Manili. Vožja iz Dake je trajala 5 ur. Ob prihodu so papeža pozdravljali vsi zvonovi sedem tisoč otokov filipinskega otočja. Na letališču je papeža čakala velika

množica ljudi. Ko so se odprla vrata letala DC-8 in so ljudje zagledali papeža, so začeli navdušeno in dolgo ploskati. Zastopniki državne in cerkvene oblasti so se približali stopnicam letala in pozdravili svetega očeta. Papež je pristopil k filipinskemu predsedniku Markosu in njegovi ženi in jima segel v roké. Tedaj je navdušena množica predrla varnostni obroč in se začela prerivati okoli papeža. To veselo razpoloženje je naenkrat prekinil mučen, nenavaden dogodek. Ko je papež pozdravljal kardinala in škofo, ki so prišli k njegovemu sprejemu, se je nenadoma približal papežu Bolivijanec Benjamín Mendoza s križem v roki. Izdril je bodalo in je hotel raniti papeža. Časopisi so poročali, da je bil v duhovniški obleki. Dve ugledni osebi v papeževi bližini sta to preprečili. Papež je ostal med napadom miren. Kma-

V devetih dneh je sv. oče Pavel VI. napravil 46.400 km dolgo apostolsko pot

lu po napadu je izjavil, da odpušča svojemu napadalcu in nadaljeval svoj načrt. Napadalca pa so oblasti odpeljale. Po papeški in filipinski himni je predsednik Markos pozdravil papeža. Sveti oče je imel nato kratek govor.

Papež v Kristusovem imenu veselo pozdravlja Filipine. Kristus ga pošilja, kakor je poslal Petra in apostole. Kristusov mir naj preide nanje in na njih ostane: Papež je srečen, da more nekaj ur preživeti med gostoljubnim filipinskim ljudstvom. Pozdravlja vse sobrate škofove, posebno kardinala v Manili, ki ga sprejema v svojo veliko škofijo, ki je bogata po svoji zgodovini in svojih krepostih. Škofom skrajnega Vzhoda prinaša svojo bratsko ljubezen. Z njimi tudi hoče deliti dušnopastirsko odgovornost. Papež pristrčno pozdravlja tudi filipinsko ljudstvo, ki ga je prišlo v tolikem številu pozdravit. S svojim prihodom na Filipine je papež pokazal posebno ljubezen do vernega filipinskega ljudstva, ki je v zgodovini že tolikrat pokazalo zvestobo do svoje vere. Papež je prišel tudi zato, da se bo udeležil zborovanja škofov vse Vzhodne Azije; z njimi bo iskal v duhu drugega vatikanskega koncila novih načinov, kako uspešno oznanjati Kristusov evangelij današnjim prebivalcem azijske celine. Končal je svoj govor z vzklikom: „Živeli Filipini!“

Z letališča se je papež peljal v Manilo. Med potjo, ki je bila dol-

ga 12 kilometrov, ga je navdušeno pozdravljalo več ko milijon Filipincev z vzkliki in zastavicami. Ob 11.05 je papež prišel pred manilsko stolnico, kjer ga je pozdravil župan in mu izročil posebno spominsko medaljo. Preden je papež stopil v cerkev, ga je množica pozdravljala z navdušenim ploskanjem. Med mašo, ki jo je imel potem zlasti za duhovnike in redovnike, je papež govoril.

Ko je papež obiskal Filipine, je najprej obiskal stolnico, kjer zdaj vse pozdravlja in se jim zahvaljuje za tako prisrčen sprejem. Iz vsega srca pozdravlja vse, ki hodijo za Kristusom. V njegovem imenu je prišel med nje, da bi ga počastil in se mu zahvalil za čudovita dela, ki jih je Cerkev izvršila v tej azijski deželi in še v drugih pokrajinah te neizmerne celine. Udeležiti se hoče prvega zborovanja azijskih škofov. Cerkev nadaljuje v Aziji z obnovljeno vnemo zveličavno delo. Bogu hvala po Jezusu Kristusu za to!

Papeževe besede Filipincem

Papež spoštuje vse, ki služijo Cerkvi in ceni njihovo delo. Njihovo delo je težko. Ločijo jih velike razdalje. Vendar deležni so Kristusovega posebnega prijateljstva, združuje jih ista vera. Duhovništvo in redovništvo sta cvet, izraz življenjske moči in svetosti Cerkve.

Njihova služba je težka zato,

V Avstraliji so sv. očetu predstavniki 39 narodnosti med sv. mašo prinesli darove. Izmed vseh je sydneyski Catholic Weekly izbral za objavo Slovenko v narodni noši. Na sliki vidimo Olgo Ovijač v trenutku, ko izroča sv. očetu kelih, dar Slovencev v Avstraliji

ker je žetev velika, delavcev pa malo. Vedno bolj se razvijajo mesta, množi se število ljudi, zlasti mladine. Vedno večji vpliv dobivajo družbena občila. Vse to zahteva od njih še večjo skrb, pozornost in prilagoditev sedanjim razmeram in trdno povezanost z njihovimi škofi.

Gospod jih je poklical in poslal. Božji sodelavci so. Vedno naj bodo združeni s Kristusom. Hranijo naj se z neizčrpnimi viri svete Evharistije in vztrajajo v zdravi pobožnosti do Marije, ki jo njihova dežela tako časti. Vse to bo bogatilo življenje Cerkve in zagotovilo njihovemu apostolatu še večje uspehe. — Po govoru jim je papež podelil svoj blagoslov.

Papež se je potem v odprtem vozu odpeljal v park Rizal ob bajnem Manilskem zalivu. Filipinsko ljudstvo ga je ves čas izredno navdušeno pozdravljalo in pretrgalo večkrat varnostni obroč, da bi moglo od blizu videti papeža. Tudi

tukaj ga je pričakovala milijonska množica. Papež ji je po svojem pozdravu dal svoj blagoslov.

Na Apostolski nunciaturi je papež potem nekaj ur počival. Potem je obiskal predsednika in njegovo gospo. Ob vhodu v palačo je papeža pozdravilo okoli 3000 dečkov od 10. do 12. leta starosti s petjem in zastavicami. Bili so to sinovi državnih uradnikov. Predsednik Markos je sprejel najprej svetega očeta z vso svojo družino, nato pa je imel z njim osebni razgovor. Papež je na pozdrav filipinskemu predsedniku v navzočnosti drugih zastopnikov državnih oblasti odgovoril s posebnim govorom.

Sveti oče je pozdravil najprej predstavnika velike filipinske države, se mu zahvalil za izredno gostoljuben in prisrčen sprejem in se opravičil, ker ni mogel sprejeti stanovanja v njegovih prostorih. Po predpisih mora stanovati na Apostolski nunciaturi. Vsekakor pa je gost filipinskega ljudstva. Večina tega ljudstva ima krščansko vero. Papež bi s svojim prihodom rad dal pobudo za še bolj uspešno delo v blagor ljudi in za pravičnejšo razdelitev bogastva in zakladov bogate filipinske zemlje med nje. Tudi revni sloji, posamezniki in skupine, morajo postati deležni gospodarskega in kulturnega napredka. Vsi morajo imeti možnost, da bodo delali sami za svoj vsestranski napredek in se zavedali odgovornosti in dolžno-

sti, ki jih imajo do drugih. Papež spodbuja katoličane, naj z versko dediščino modro združujejo zahteve modernega sveta; naj bodo edini, iz ljubezni do Kristusa pospešujejo socialni napredek; naj gojijo državljanske kreposti: poštenost, nesebičnost, uslužnost, pravičnost do vseh. Te kreposti so podlaga napredka velikih svobodnih, združenih narodov. Cerkev spoštuje in ceni tiste, ki delajo za javno blaginjo in skupni blagor vseh ljudi.

Nato je papež na Apostolski nunciaturi sprejel člane diplomatskega zbora in jim govoril. V govoru je poudaril, da ima njegovo potovanje predvsem verski, duhovni namen. Ceni in spoštuje verska in kulturna izročila filipinske države. Želi, da bi vsi, zlasti tisti, ki imajo odgovorne službe, delali za mir, za bratsko slogo, socialno pravičnost in skupno blaginjo. Diplomate opominja, naj bodo povsod mojstri, umetniki v pospeševanju napredka, miru in mednarodne pomoči revnim, manj razvitim narodom.

Ob 21. uri po krajevnem štečju, je papež končal 27. novembra 1970 svoje zgoščeno, izredno naporno apostolsko delo.

Papeževo delo 28. novembra 1970 v Manili

Ob 8. uri zjutraj je papež obiskal vseučilišče svetega Tomaža. Svetega očeta je pozdravil najprej rektor in v imenu 150.000

vseučilišnikov visokošolec. Papež se je v govoru zahvalil za zdrave in visokošolcem govoril, naj pogumno iščejo in branijo resnico; naj se zavedajo v dobi razsodnosti in velikodušnosti odgovornosti, ki jo imajo. Ena izmed njihovih nalog je, da s svojimi duhovnimi voditelji in vzgojitelji grade na zemlji bratsko družbo.

Nato se je papež odpeljal na konferenco vseh azijskih škofov. Spremljali so ga predsedniki azijskih škofovskih konferenc. Na kraju, kjer je bila škofovska konferenca, je bilo zbranih 200 prelatov iz 15. azijskih dežel. Eden izmed glavnih nagibov, da je šel papež na to potovanje, je bil, da se udeleži konference azijskih škofov. Papež je zdaj na zborovanju. Ura je devet dopoldne. Blizu njega je tajnik Svete kongregacije za oznanjevanje evangelija msgr. Sergij Pignedoli, ki je bil na sestanku od začetka do konca. Papež Pavel VI. je spremljal zadnje razprave in volitve.

Kardinal Kim Stephan Son Hwan, ki je rešil papeža nasilnega napada ob prihodu na manilsko letališče, je pozdravil svetega očeta v imenu vseh. V nagovoru je opozoril na izredne spremembe v Aziji. Azijci danes iščejo sebe med družino narodov. Škofje na vso moč pospešujejo socialni in gospodarski napredek v Aziji in obžalujejo žrtve razpadajočega sveta v Vietnamu, Kambodži in Laosu.

Nato je imel važen govor papež. Govoril je o razsežnosti dušnopastirskih cerkvenih zadev v Aziji. Ponavlja se binkoštni prizor. Sveti Duh prihaja nanje. Kristus je med njimi po veri, po ponižnem nasledniku svetega Petra. Kristus je obljubil, da bo z njimi do konca sveta.

Azijski škofje so nasledniki apostolov. Nadaljujejo delo apostolov. Kristus jih je poslal in jim dal oblasti Svetega Duha. Delilci so božjih skrivnosti. Vsi škofje naj zaupajo pri svojem delu v Kristusovo pomoč. Zavedajo naj se odgovornosti svojega poklica. Papež jih opominja, naj bodo močni in potrpežljivi. Pre seboj naj imajo svoje neizmerno apostolsko polje. V Aziji je več ko polovico človeštva. Četudi so katoličani v manjšini v vseh drugih deželah razen na Filipinih, ugled Azije raste. Zavzeti hoče na svetu mesto, ki ji gre.

Misijonsko delo v Aziji so spremljale velike, izredne žrtve. Zato zasluži priznanje in pohvalo vse Cerkve. Gospod tudi njim naroča: „Pojdite in učite vse narode!“ Njihovo delo naj vedno spremljata močna vera in molitev. Važen pripomoček je nova uredba bogoslužja. Zato naj azijske duše vzgajajo, da bodo znale moliti s Cerkvijo, da bodo dovzete za pogovor z Bogom. Tudi oznanjevanje evangelija naj prilagode tako, da bo čim bolj odgovarjalo

mišljenju in življenju Azijcev. Nihče ne more Azijcu bolj razumljivo govoriti kot Azijec sam. Zato so tudi azijski škofje, duhovniki in redovniki, pa tudi navadni verniki prvi poklicani, da so apostoli svojih bratov in sester.

Evangeljska blagovest se mora v prvi vrsti oznanjati ubogim. Cerkev spoštuje pravice držav in podpira delo za blagor ljudi in njihov vsestranski napredek. Prav zato pospešuje boj proti nevednosti, proti lakoti, proti bolezni in socialni negotovosti. S svojim naukom o krščanski ljubezni vzgaja v ljudeh vest in brani slabotne in revne socialnih krivic.

Svoj govor je papež končal s prošnjo h Kristusu za mir in za vse tiste narode, ki že dolgo prenašajo nadlogo vojske, da bi prišli do mirnega, dostojnega, pravičnega in srečnega življenja. Srčno tudi želi, da bi s svojim potovanjem vse azijske narode spodbudil, da bi sprejeli Kristusovo blagovest.

Takoj nato je papež na Apostilski nunciaturi sprejel zastopnike vernikov z otoka Cebú, ki jih je vodil kardinal Rosales. Papež jim je kratko govoril. Zelo mu je žal, da ni mogel priti med nje. Zato zdaj prisrčno pozdravlja zastopnike prebivalcev tega otoka in se zahvaljuje kardinalu Rosalesu in vsem, ki so zastopnikom tega ljudstva omogočili, da so prišli k papežu v Manilo. Svojim rojakom

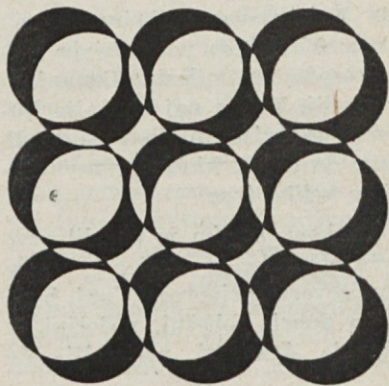
naj sporočé, da jih papež ljubi, da blagoslavlja duhovščino, redovnike in redovnice, vernike, družine in vse prebivalce na otoku Cebú. Naroča jim to, kar je Kristus naročil apostolom: „Ljubite se med seboj!“ Ta medsebojna ljubezen bo dokaz, da so pravi učenci Kristusa, ki je prišel odrešit ljudi vseh rodov, narodov in jezikov. Na koncu jim je papež podelil svoj blagoslov.

Potem je papež na dvorišču Apostolske nunciature sprejel južnovietnamsko zastopstvo, v katerem je bilo okoli 150 oseb. Spremljal jih je predsednik senata Nguyen Van Huyen. Tudi tem je sveti oče govoril.

Vietnam že več let zelo pogreša mirú. Papež z njegovimi prebivalci sočustvuje in trpi, pa tudi z njimi upa. Kakor ves svet, tudi Vietnam želi živeti v miru. Mir je nujni pogoj za naravni socialni in gospodarski napredek. Vsi narodi imajo pravico do miru. Papež občuduje potrpežljivost in srčnost, katero vietnamsko ljudstvo prenaša bridkosti vojske. Ne bojé se strahovalnih dejanj, ampak obnavljajo domove, ozdravljajo rane in tako pripravljajo lepše čase svojim sinovom in hčeram. Papež želi, da bi Vietnam združil vse pokrajine, vse moči in sile za graditev lepše bodočnosti.

Predvsem naj se žrtvujejo za splošno blaginjo. Posebno potrebujejo pomoči tisti, ki so najbolj

nesrečni. Papež je storil vse, kar je mogel, za mir. Zlasti priporoča poštena, častna pogajanja za mir. Večkrat so táka pogajanja najvarnejša in edina pot do pravičnega, trajnega miru. Papež na koncu opominja vse, ki imajo odgovorne službe, naj se varujejo vsega, kar ruši željo po soglasju, medsebojnem razumevanju, ki je nujno potrebno, da bodo medsebojni razgovori, ki se že vrše, rodili uspehe. K delu za trajen in pravičen mir naj jih posebno spodbujajo bolečine, solze, nedolžne žrtve. Treba je pri tem delu za mir premagati vse težave in odstraniti ovire, ki zapirajo pot do miru. Delati za mir v Vietnamu se pravi delati za mir na vsem svetu. Le mir in bratstvo moreta človeštvu zagotoviti mir in pravo blaginjo. Bog naj blagoslovi vsa prizadevanja za mir in vse njihove družine! Za to papež vedno prosi in jim podeljuje svoj blagoslov.

Ob 17. uri je sveti oče v Lu neta Parku posvetil veliko novih duhovnikov in podelil prvo obhajilo skupini 100 otrok. To je bilo največje dejanje, ki ga je tisti dan izvršil sveti oče. Slovesnosti se je udeležilo dva milijona vernikov. Papež je duhovnikom, ki jih je posvetil, tudi govoril.

Postali so duhovniki. Prejeli so posvečenje, ki ga svet ne pozna. Zato naj nikoli ne dvomijo o pravi veličini svojega duhovništva. Kristus je edini, pravi, večni duhovnik, edini srednik med Bogom in ljudmi. Po zakramentu mašniškega posvečenja so postali na poseben način deležni Kristusovega duhovništva. Kristusa predstavljajo, njemu služijo, njegga živé. Kristus v njih živi. Dosegli so najvišji vrh v duhovnem življenju, ki ga more doseči človek. Vsak izmed njih je po Kristusu, z Njim in v Njem „drugi Kristus“.

Duhovniki so na poseben način združeni s Cerkvijo, s svojim škofom in z božjim ljudstvom. Služijo Kristusovemu skrivnostnemu telesu. Vernikom posredujejo božjo besedo in milosti. Oznanjajo evangelij. Vedno naj ohranijo ljubezen do križa in do vseh ljudi, zlasti do tistih, ki živé v nevarnosti in veliko trpe.

Otrokom, ki jim je podelil prvo sveto obhajilo, je sveti oče v svojem govoru priporočal, naj bodo vedno dobri, pobožni, nedolžni in ostanejo Jezusovi prijatelji. Če

bodo Jezusu obljubili, da bodo vedno dobri, skromni in ponižni Jezusovi prijatelji, jim bo odprl Jezus svoje Srce in ostal večno njihov prijatelj.

Popoldne je imel papež Pavel VI. sestanek z apostolskimi nunciji, s papeževimi zastopniki, ki jim je tudi govoril.

Apostolski nunciji so najbližji in najzaupnejši papeževi sodelavci. Papež se jim prisrčno zahvaljuje za vestno in uspešno sodelovanje pri pripravah za zborovanje škofovskih konferenc iz vse Azije. Posebno se zahvaljuje apostolskemu nunciju na Filipinskih otokih, ki je uspešno sodeloval, da je papež mogel izvesti prvi del svojega potovanja. Papež hoče priti v stik z bratskimi škofi, sodelovati z njimi pri dušnopastirskih razmišljanjih in izvajanju velikih smernic zadnjega koncila.

Doslej je bil nuncij samo papežev zastopnik pri vladarjih različnih držav in pri predstavnikih raznih krščanskih cerkva. Danes je potrebno, da papeževi zastopniki sodelujejo pri širjenju božjega kraljestva v deželah, v katerih prebivajo. Nunciji so priče katoliške vere, vesoljnosti krščanske blagovesti, predstavniki edinosti. S poglavarjem apostolskega zbora so vez med cerkvami vsega sveta. Preden se je poslovil od njih, jim je podelil svoj blagoslov.

Konec prihodnjič
Priredil Gregor Mali

Svet je moja župnija

Na Malti je bil konec maja 1970 kongres o razdelitvi klera v svetu. Slovence je zastopal msgr. Jezernik, ki je govoril o vzgoji. Tam je podal msgr. Zagon kratko poročilo o razdelitvi klera v emigraciji, kar tudi nas zanima. Poročilo prinašamo v celoti.

1. Razlog za pastirsko skrb za zdomce je v njihovem jeziku, s katerim izražajo svoje mišljenje, svojo miselnost kot tudi kulturo in značilnost svojega duhovnega življenja. Saj je jezik naravna pot k spoznanju in deležu notranjih človekovih čustev. Pa je tudi vzrok, da je dušno pastirstvo zdomcev zaupano duhovnikom, ki dobro poznajo ta dejstva in obvladajo v polni meri jezik zdomcev.

2. Ko govorimo o razdelitvi klera med zdomci, namenoma govorimo le o razdelitvi klera istega jezika. Odtod tudi skrb, da bi našli in za tako delo zaposlili primerne duhovnike. Izselsjevanje je velikega obsega in na široko. Uspešna razdelitev klera med zdomci ne zavisí samo na razpoložljivosti kraja, odkoder zdomci prihajajo, ampak tudi kako so sprejeti v kraju, kamor pridejo. Taka naloga je nadškofijska in narodna in kler naj se razdeli mednarodno, kar je prav gotovo resna in važna zadeva. Dasi se cerkvene nadškofijske in narodne organizacije šele razvijajo, so tudi različni načini pri raznih narodih, da ne manjka težkoč pri cenitvi in duhovnih potrebah zdomcev, ko si je treba prisvojiti nujna sredstva.

3. Za pojasnilo naj podam nekaj podatkov. Najbolj razvita je v Evropi italijanska emigracija, ki šteje 2.314.000 oseb s 385 duhovniki, razdeljenimi med 274 misij, kar da okoli 6000 katoličanov na vsakega duhovnika. Jugoslovanska emigracija šteje okoli 500.000 oseb, v glavnem so le začasni delavci (Gastarbeiter), od teh je 2/3 (350 tisoč) Hrvat. katoličanov s 50 duhovniki, kar znese okoli 7000 oseb na duhovnika. Portugalci imajo v Evropi 517.000 katoličanov s 37 duhovniki, kar znese okoli 14.000 oseb na vsakega duhovnika. Litvanci pa imajo 13.000 zdomcev in 17 duhovnikov, kar spet znese 760 duš na duhovnika. Tudi po deželah, kamor so prišli zdomci, je različna situacija. Medtem ko je v Nemčiji za 25.000 madžarskih beguncev na razpolago 17 duhovnikov, sta na Švedskem za 7000 beguncev le dva duhovnika in v Angliji en sam za 9.000 beguncev.

4. Tudi na drugih kontinentih je situacija zelo različna pri raznih narodih. Poljaki imajo v Združenih ameriških državah okoli 700 narodnih župnij za približno 10 milijonov zdomcev, ki so pa vsaj deloma že integrirani: Litvanci imajo 111 župnij s 422 duhovniki za približno milijon zdomcev. Na drugi strani skrbe Portugalci v Kaliforniji za 450.000 duš z 18 duhovniki, kar znese približno 25.000 na vsakega duhovnika. V podobnih prilikah so zdomci španskega jezika v New Yorku, ki jih je med 30 in 40% prebivalcev. 20.000

Haitčanov v republiki San Domingo nima nobenega svojega duhovnika. Tudi v Latinski Ameriki in Avstraliji upajo na boljšo razdelitev klera. Medtem ko imajo Poljaki in Litvanci zadosti duhovnikov, sta za 25.000 Madžarov v Argentini le dva duhovnika, od katerih je eden zaposlen v šoli za defektne, drugi pa je star in bolan. V državi New South Wales v Avstraliji je le 20% malteškega klera za raztresene sonarodnjake s približno 10.000 duš na duhovnika.

5. Situacija je še slabša po posebnih prilikah: zdomci so navadno zelo raztreseni in posameznemu misijonarju pripada cela škofija ali celo več škofij, če že ne cela država. Za vzgled 10.000 Hrvatov na Švedskem ima samo enega duhovnika za vso državo.

6. „Pošljite nam več duhovnikov!“ Tako nam kličejo zdomci skoraj vseh narodnosti v krajih, navadno različnih od onih, v katerih so bili rojeni, izpostavljeni neštetim težavam in nevarnostim, brez verske pomoči, ki so je bili deležni v domovini.

Različni so vzroki za tako nepravilno razdelitev klera med zdomci. Naj navedem le naslednje:

a) Pomanjkanje delovnega organizma za zdomce v raznih deželah. „Exul Familia“ ni bila sprejeta in tudi ni bilo ostvarjenih drugih organizmov namesto nje.

b) V nekaterih državah, od ko-

der prihajajo zdomci, ni zadosti klera, ki bi ga mogli poslati na tuje z zdomci. Kot dokaz je lahko Južna Amerika in misijonske pokrajine. Mislite na številne katoliške študente tako imenovane-ga tretjega sveta, ki so sedaj vpisani na evropskih univerzah. Velja pa prav tako za države onstran železnega zastora, kjer ne morejo duhovniki iz političnih razlogov pustiti svojega naroda.

c) Razdelitev klera med zdomci v glavnem zavisi od misijonskega čuta, ki navduši duhovnike, ki so zmožni pustiti vse, da slede svojemu narodu v tujino. Zato se imenujejo misijonarji oni duhovniki, ki se žele „posvetiti dušnemu pastirstvu za zdomce“ ter se tako ponudijo za tako delo. Število takih misijonarjev prostovoljcev, ne da bi se ozirali na druge težkoče, kot npr. usposobljenost, je zares redko. Situacija bi bila strašna, ako ne bi bilo redovnikov za to delo. Imperativ našega časa je poglobitev tega misijonskega čuta: globoka označba, da se duhovništvo imenuje misijonstvo, naloga nasproti narodu, iz katerega isti duhovnik izhaja. Jezus Kristus je bil predvsem poslan k lastnemu narodu: „Poslan sem le k izgubljenim ovcam Izraelove hiše“ (Mt 15, 24). Isti duh preveva sv. Pavla, ko pravi: „Želel bi namreč, da bi bil sam zavržen, ločen od Kristusa — za svoje brate, ki so moji rojaki po mesu“ (Rim 9 2-3). Tak misijonski duh do lastnega naroda in pogum, deliti usodo in težave s

svojimi verniki, kjer koli so, sestavljata osnove in neizpodbitne premise dušnega pastirstva med zdomci.

d) Razdelitev klera med zdomci zahteva pri oblasteh v krajih, kamor so emigrirali, največje spoštovanje do naravnih vrednot človekove osebe, kot so njegov jezik, kultura in tradicija. Spoštovanje nasproti naravnim človekovim darovom zatemni pogosto neki nacionalizem, ki se izraža v odklonu tujega klera ali ni dovoljenja za pastoralno delo v jeziku zdomcev, ki ne prakticirajo svoje vere ali gredo v protestantske cerkve, kjer slišijo božjo besedo v svojem jeziku. Na prve binkošti Sv. Duha je bilo slišati po Petrovih ustih različne jezike in ljudje so se čudili: „Kako da mi slišimo vsak svoj jezik, v katerem smo se rodili?“ (Apd 2, 8). Več tega duha v Cerkvi bi danes dobro služilo zdomcem.

e) Pastoralna skrb za zdomce zahteva tudi materialna sredstva bodisi za kler, ki je zaposlen, bodisi za druge nujne stvari. Preveč lahko se zanašamo na Previdnost, namesto da bi resno iskali rešitev vprašanja socialne varnosti misijonarjev. Statistike povedo pravo in resnično odvisnost med številom izseljenskih duhovnikov za Švico ali Nemčijo, kjer je finančni problem rešen, jih drugod ni prav zaradi finančnega problema.

Mgr. J. Zagon, Rim

Casanova pri Buenos Airesu

Razgovor z župnikom Langusom

Janez Langus je Ljubljčan. Rojen je bil 22. junija 1927. V Ljubljani je po končani ljudski šoli začel gimnazijske študije, med vojno stopil v domobranske vrste, ob koncu vojne pa se z družino umaknil v Italijo. Očeta so mu ubili partizani. V taboriščnih letih je končal gimnazijo. Ob preselitvi v Argentino je z delom pomagal vzdrževati številno družino in obenem deloval v mladinskih organizacijah. Bil je tudi predsednik SFZ.

L. 1953 je vstopil v slovensko semenišče v Adrogué, kjer je bil l. 1959 posvečen v duhovnika. Inkardiniran je v ljubljanski nadškofiji. Po posvečenju je bil nastavljen za kaplana v župnijski cerkvi v San Justu, ki je tedaj spadala še v moronsko škofijo, po novi cerkveni ureditvi pa je sedaj stolnica novo ustanovljene sanjuške škofije.

Iz Langusove družine so trije

bratje duhovniki. Na sedanji fari živi z Janezom brat Primož, ki mu pomaga na župniji, obenem pa pripravlja novo faro sv. Alberta v bližnjem naselju. Najmlajši brat Jurij je pa salezijanski duhovnik in deluje v vzgojnih zavodih.

Povej nam kaj o začetku svoje župnije in začetnih težavah ali značilnostih

Fara „Nuestra Señora de Fátima“ v Isidro Casanova je še mlada. Ustanovljena je bila 24. januarja 1958. Za prvega župnika je bil imenovan duhovnik Montero. Začetki so bili težki in z vsemi problemi, kot jih imajo druge novoustanovljene župnije. Ni farnege občestva ne sodelavcev ne gmotnih sredstev. Vendar se je župnija le začela počasi oblikovati.

Huda kriza je pa nastopila za porajajočo se faro s postopno živč-

no slabitvijo župnika že l. 1961 in se stopnjevala še v l. 1962. Cerkvena oblast je sicer naprosila župnika, naj začasno zapusti župnijo in se pozdravi, vendar on na to ni pristal. Pač pa je v maju 1962 že toliko zgubil razsodnost, da je poškrpil kapelo z bencinom, jo zažgal in se zaprl vanjo, da bi tudi sam zgorel. Ljudje so sicer še rešili župnika, zgorela pa je kapela do tal in ravno tako tudi duhovnikovo stanovanje.

Kdaj si ti prevzel to faro?

Po požaru cerkve in odstavitvi župnika sem začel najprej hoditi maševat ob nedeljah. Bil sem še tedaj kaplan župnijske cerkve v San Justu. Maša je bila v začetku na prostem, ko je pa pozimi pritislil mraz, smo dobili prostor v državni šoli št. 15. Moronski škof Raspanti me je pa kmalu imenoval za novega župnika in 13. oktobra 1962 sem prevzel župnijo.

Zbral sem kmalu nekaj ljudi in osnoval odbor za graditev kapele. Ta je iskal podporne člane, ki bi se obvezali dajati mesečni prispevek. Začeli smo tudi z rifami, večerjami in drugimi prireditvami, da bi po malem zbirali potrebna sredstva.

V februarju 1963 smo začeli z zidavo farne dvorane, ki nam začasno služi za kapelo, farne pisarne ter sejne sobe in v prvem nadstropju duhovniškega stanovanja. V maju smo že obhajali farno žegnanje v napol dograjenem lokalu.

Koliko prebivalstva šteje župnija in kakšnega izvora je?

Župnija je obsežna in računam, da spada pod mojo dušnopastirsko oskrbo okrog 70 tisoč ljudi. Zvečine so se preselili semkaj iz notranjosti dežele, iz provinc Santiago del Estero, Tucumán in Entre Ríos. Precej močne so tudi

Škof iz San Justa Jurij Karel Carreras in župnik fare „Naše Gospe Fatimske“ Janez Langus

skupine Portugalcev, Italijanov in Paragvajcev. Poleg teh je okrog 100 ukrajinskih družin vzhodnega obreda, nekaj Hrvatov in tudi okrog 50 slovenskih družin. Pri grajenju so mi pomagali tudi predstavniki teh narodnostnih skupin, zlasti še Portugalci, ker je naša farna zavetnica fatimska Marija. V socialnem pogledu pripadajo naši farani seveda nižjemu sloju. Zvečine so po poklicu delavci.

Kako je z verskim življenjem in z mašo ter zakramenti?

Vernikov, ki hodijo redno k nedeljski maši in k zakramentom, je komaj en odstotek in pol. V farni cerkvi imamo ob nedelja^h 4 maše s polno cerkvijo in pa še eno mašo ob sobotah popoldne. Imamo pevski zbor in ljudje pri molitvah in pri petju lepo sodelujejo. Nedeljsko mašo imamo tudi v enem izmed naselij. Število nedeljnikov sicer počasi, pa vztrajno narašča.

Krstov imamo sedaj okrog 150 na mesec, na leto skoraj 2000. Približno dve tretjini krščenih otrok izhaja iz cerkveno poročenih zakonov, druga tretjina pa iz civilno poročenih in zlasti iz neurejenih razmerij. Število nezakon-skih otrok je visoko.

Rednih porok je bilo v zadnjem letu 140, regularizacij pa čez 300. Verska vzgoja je še zelo pičla, velika je tudi verska zapuščenost,

če jim pa človek ponudi priliko, večina rada uredi svoje stanje po verskih predpisih.

Veliko dela nam daje priprava otrok na prvo sveto obhajilo, ki traja 2 leti. Zadnje leto smo imeli nad 350 prvoobhajancev.

Manj otrok prejema zakrament sv. birme. Teh imamo le od 200 do 300 letno.

Težko je še zaenkrat glede bolnikov. Le kakih 30 jih sprejme letno sveto maziljenje. Pač pa skoraj vse umrle pripeljejo pred pogrebom v cerkev, da opravimo zanje pogrebno opravilo. Navadno sta po dva na dan.

Ali imate tudi ljudske pobožnosti?

Rožni venec molimo pred mašo. Vsako leto opravljamo tri devet-dnevnice: na čast Sv. Duhu, pred praznikom vernih rajnih in pa pred praznikom naše farne zavetnice. Na prve četrteke opravljamo molitve za duhovniške poklice in svetost duhovnikov, na prve petke pa zadostilno pobožnost.

Poleg telovske procesije imamo še procesijo na veliki petek zvečer, v maju in oktobru pa s kipom fatimske Marije. Farnega romanja v Luján se udeleži vsako leto okrog 1000 ljudi. Po domovih kraja tudi romajo trije prenosni oltarčki s kipom Matere božje. Ljudskih pobožnosti ne smemo ukinjati, ampak gojiti in pravilno usmerjati.

Ali si mogel ustanoviti kakšno farno organizacijo, ko so v tem pogledu tukajšnji ljudje tako nestanovitni in nezanesljivi?

Ravno organizacije so mi bile ves čas v oporo in v pomoč. Treba je veliko potrpežljivosti in časa za oblikovanje članov, vendar se spleča.

Poleg gradbenega odbora, ki je deloval že koj od začetka, imamo farni odbor, ki koordinira življenje in delo vseh ustanov. Imamo vse 4 veje KA, se pravi žensko in moško, dekliško in fantovsko. Niso številne, a vendar pomagajo v vsem. Razprodajajo tudi okrog 70 izvodov katoliškega tednika *Esquiu*.

Ves čas tudi že deluje katehetskí krožek, ki ima polne roke dela. Caritas se posveča dobrodelni podpori revežem, podporni odbor pa z rifami, s kermesse, večerjami in prostovoljnimi prispevki zbira gmotno pomoč.

Kako je s farno šolo, v kakšnem stanju se nahaja?

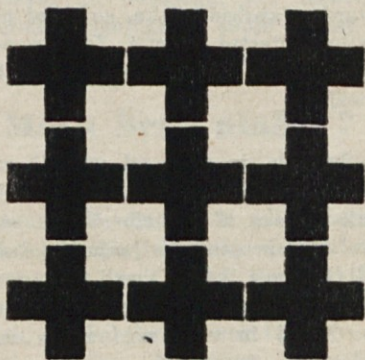
Poslopje je že skoraj dograjeno in končano. Po nekaterih farah so zidali sproti, vsako leto po eno avlo za naslednji razred. Jaz sem ubral drugo pot. Najprej sem hotel dograditi skoraj vse šolsko poslopje in šele potem začeti s šolo. Blagoslovitev farne šole in začetek pouka je bil v maju 1969. Sedaj po 2 letih imamo v otroškem vrtcu in prvem pa drugem razredu

ljudske šole 200 učencev. Vsako leto bomo odpirali naslednji razred. Graditev šolskega poslopja in ustanovitev šole terja ogromno žrtev in napora, mislim pa, da se vseeno spleča, da vsaj del mladine prejme bolj intenzivno versko in moralno vzgojo. Nisem pa do zdaj še prejel od države nobene podpore za plačo učiteljic.

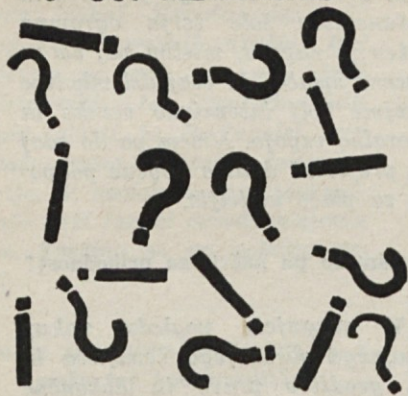
Kakšni so pa načrti za prihodnost?

V zunanjem pogledu nakup dvojnega sosednjega zemljišča in pa graditev prave in dokončne cerkve, saj sedanja, ki meri 24 m dolžine in 8 širine, je le začasna in namenjena za farno dvorano.

V pastoralnem pogledu se pa seveda trudimo za oblikovanje prave farne skupnosti: skupnosti vere, skupnosti bogoslužja, skupnosti ljubezni, prežete z apostolskim in misijonskim čutom. Cilj je visok in pot je naporna, a kaj je lepšega in važnejšega od dela za božje kraljestvo?

VPRASHUJETE

ODGOVARJAMO

Kako smemo govoriti

Danes se toliko govori o „svobodi izražanja“. Mnoge države svojim državljanom to pravico zagotavljajo v sami konstituciji. In če kakšna vlada prekrši to pravico, zlasti z omejevanjem svobode tiska, se takoj pojavijo protestni glasovi. Zanima me, kaj misli o tej pravici katoliška morala?

Svoboda je eden od najbolj odličnih darov, s katerim je Bog obdaril človeka. S svobodo človek sam odloča o svojem življenju in tako tudi o svoji večni usodi. Po svobodi je namreč človek gospodar svojih dejanj in zato nosi zanje od-

govornost pred Bogom in tudi pred družbo.

Svoboda pa ni v tem, da bi človek delal, kar bi hotel, ampak v tem, da se more sam po svojem prepričanju odločiti za moralno dobro, ne da bi ga kakšna zunanja ali notranja sila k temu silila. To kar ga nagiblje, da se za dobro odloči, je dobro samo. Da se more človek s svojo svobodno voljo odločiti tudi za greh, za moralno zlo, to ni bistvo in odlika njegove svobode, ampak le znak njene slabosti in nepopolnosti. Bog, najbolj svobodno bitje, ne more grešiti, znak torej, da svoboda ni v tem, da more kdo storiti tudi moralno zlo.

Za naše vprašanje je iz tega tudi jasno, da pred Bogom človek nima popolne svobode izražanja. Svobodo izražanja ima le za dobro in resnično, ne pa tudi za moralno zlo in zmoto. A tudi pred družbo nima te pravice. Dokler govorjenje in pisanje in drugačno dejanje kakšnega človeka ne škodi drugim, se država za njegovo početje ne bo zanimala. Kakor hitro pa govorenja, tiskana ali drugačna beseda morejo slabo vplivati na druge in začno rušiti potrebni red in soglasje med državljanji, pa država naravno ne sme več mirno gledati, kako kdo svojo svobodo izražanja zlorablja v škodo drugim in družbi. Najmanj namreč, kar mora država prispevati k skupni blaginji državljanov, je to, da poskuša preprečiti škodo, ki bi jo neodgovorni ljudje lahko povzročili tudi s svojim slabim vplivom.

Država mora namreč med drugim upoštevati tudi dejstvo, da je med njenimi državljani redno veliko preprostih in neizobraženih ljudi, ki težko ločijo zmoto od resnice, posebej če se zmeta podaja v spretno zakriti obliki. Poleg tega je večina ljudi zelo dovzetnih za moralno zlo, zlasti še, če se to poslužuje tako učinkovitih množičnih družbenih občil, kot se to danes dogaja. Neomejena svoboda izražanja zmotnih idej in moralnega zla bi torej povzročila veliko škodo v družbi in polagoma izpodkopala temelje urejenega medsebojnega sožitja.

Načelno bi torej imela država dolžnost priznati pravico do svobodnega izražanja samo v tistih rečeh, kjer ne gre za očitno, družbi nevarno zmoto, ali pa za prikazovanje in širjenje moralnega zla, ki bi bilo za večino ljudi nevarno. Praktično pa seveda država ne bo mogla vedno dosegati tega ideala, ampak se bo morala zadovoljiti s tem, kar v danih okoliščinah more doseči.

Pa še eno je treba pripomniti. Večina današnjih držav je pluralističnih, sestavljenih iz skupin državljanov, ki imajo različne svetovne nazore in torej različno gledajo na velika verska, moralna in druga vprašanja. V takšnih državah Cerkev ne more več zahtevati, da bi vsi drugi sprejeli njeno gledanje na velika vprašanja in da bi se zakonilo njeno pojmovanje o obsegu pravice do „svobodnega izražanja“. V takšnem primeru se bo morala

država omejiti v določitvi svobodnega izražanja na tiste splošno priznane resnice in osnovne moralne zakone, ki so skupni vsakemu zdravemu človeškemu razumu.

Kdo je oderuh?

Kdo je oderuh? Slišim različne razlage, zato bi me zanimalo še Vaše mnenje o tem.

Oderuh je človek, ki se okoristi s potrebo bližnjega, bodisi s tem, da tudi v sili posoja denar na previsoko obresti ali pa da mu predrago prodaja reči, ki jih bližnji nujno potrebuje. Oderuh je tudi tisti, ki čas splošne krize izrabja v svoje sebične namene z zahtevo po prevelikih obrestih na denarna posojila ali pa s previsokimi cenami svojemu blagu. Oderuški trgovec čaka npr. z blagom, da bodo cene umetno porasle, tedaj ga bo spet začel prodajati. Oderuštvo je seveda grd greh proti ljubezni do bližnjega, ker izrablja potrebo bližnjega v svojo korist.

Maša brez plašča?

Med nekaterimi duhovniki se opaža nagnjenje, da bi pri liturgičnih opravilih, maši in delitvi zakramentov, radi začeli opuščati liturgično obležko. Ali je to morda znak, da bo Cerkev kot takšna počasi začela odpravljati liturgična oblačila in so ti posamezni poskusi

le predhodniki tega razvoja v Cerkvi? Kaj bi mi vedeli povedati o tem?

Nihče ne more z gotovostjo povedati, kam bo šel v tem pogledu razvoj v Cerkvi. Vendar je zadnja konstitucija Pavla VI. o sveti maši v tem pogledu „tradicionalna“, to se pravi, da glede liturgičnih oblačil načelno ne uvaja nobene spremembe. Možno in tudi verjetno je da bo Cerkev počasi začela modernizirati tudi liturgična oblačila, ni pa po mojem verjetno, da bi liturgična oblačila kot takšna odpravila.

Cerkev se zaveda, da je duhovnik v vsem svojem življenju, a posebej še pred oltarjem in pri zakramentalnih opravilih srednik med ljudmi in Bogom, da torej vrši neko funkcijo, ki ga bistveno loči od vseh ostalih vernikov. In liturgična oblačila, ki so drugačna in navadno tudi dragocenejša kot običajna oblačila ljudi, naj tudi na zunaj pokažejo to drugačnost in veličino njegovega poslanstva. Liturgičnega oblačila duhovnik ne nosi zaradi svoje časti, ampak v božjo čast.

Zanimivo je v tem pogledu, da je Bog že v Stari zavezi hotel, da so duhovniki pri svojih uradnih funkcijah bili oblečeni v posebna oblačila. Cerkev v Novi zavezi sledi temu zgledu, obenem pa upošteva tudi splošno človeško navado, ko ljudje čutijo večje spoštovanje, če tisti, ki opravljajo kakšno posebno odlično funkcijo v družbi, nosijo tudi drugačno, redno tudi drago-

cenejšo obleko. Tako se npr. kralji, sodniki ipd. še danes oblačijo pri svojih uradnih opravilih v posebna oblačila. Ta običaj sicer počasi izginja zaradi nekega nepravilno umevanega izenačevanja ljudi. Res je, da smo po naravi vsi ljudje enaki, res je pa tudi, da v družbi, civilni ali verski, ne opravljamo vsi enako pomembne funkcije. In zdi se, da ni neprimerno, da se to tudi na zunaj javlja.

Na dnu tega stremljenja po popolnem izenačenju vseh ljudi se večkrat skriva zmota modernega humanizma, ki taji vsako zvezo človeka z Bogom in hoče zato odpraviti tudi vsak zunanji znak, ki bi človeka na to zvezo spominjal.

Kar je – pa je

Če je Bog od vekomaj naprej dooločil, kako se bo svet razvijal (upoštevajoč seveda človekove svobodne odločitve), kakšen smisel naj ima potem naša molitev, ko vendar ne more na tem večnem božjem načrtu nič spremeniti?

Namen molitve ni, da bi večni božji načrt o vodenju sveta spremenila ali pa prekrizala, ampak da ga uresniči in izvede. Kajti tudi naše molitve in prošnje je Bog od vekomaj predvidel in jih kot važen činitelj vključil v načrt svoje božje Previdnosti. Tudi kadar naša molitev ni direktno uslišana (to je, ko ne dosežemo tega, kar smo prosili),

pa zato še ni bila brez pomena. Uslišana je bila v tem smislu, da je oplemenitila našo dušo in jo priklenila na Boga. Pogosto pa je naša molitev tudi direktno uslišana in sicer brez čudeža, ker more Bog naravne pojave proizvesti po večno naprej določenih naravnih zakonih. Brezvercu se bo npr. dež, za katerega smo v molitvi prosili, zdel naravni dogodek, ko je v resnici Bog lahko prav zaradi predvidene molitve naravne zakone tako uravnal, da je ob določenem času prišlo do dežja, do katerega bi brez molitve ne prišlo.

Ali je pekel?

V neki reviji sem bral, da se je pri anketi med holandskimi katoličani samo 39% anketirancev izreklo, da veruje v pekel in v bivanje hudobnih duhov. Ali je za katoličana svobodno, da veruje ali pa ne v ti dve resnici?

O peklu obstojita dve dogmi, to se pravi definirani verski resnici, ki jih je zato vsak katoličan strogo dolžan verovati, če hoče ostati katoličan. Ti dve dogmi sta: 1) da obstoji pekel, to je stanje trpljenja za tiste ljudi, ki so umrli v smrtnem grehu in 2) da je pekel večn. Glede hudobnega duha pa moramo katoličani verovati naslednji dve verski resnici: 1) da je Bog v začetku časa ustvaril iz nič duhovna bitja, ki jih imenujemo angele in da je del teh po lastni krivdi postal hudoben

in 2) da ima hudobni duh zaradi izvirnega greha nad človekom neko moč. Katoličan, ki bi v zavesti, da gre pri teh 4 resnicah za katoliške dogme, ne hotel vanje verovati, bi s tem postal krivoverec in bi se tako sam izključil iz katoliškega občestva.

Obhajilo – maša

Včasih grem k dvema nedeljskima mašama, prvič v soboto zvečer, drugič pa v nedeljo dopoldne. Rada bi vedela, če smem obakrat k sv. obhajilu? Pa še drugo vprašanje: kaj pa če grem na samo nedeljo k dvema mašama, smem morda pri obeh tudi k sv. obhajilu?

Sv. sedež je dal posebno dovoljenje, da smejo verniki k obhajilu pri sobotni večerni maši (ki velja za izpolnitev nedeljske zapovedi) in potem znova v nedeljo. Kdor pa gre na samo nedeljo k dvema mašama, pa sme po sedanjih predpisih samo enkrat k sv. obhajilu. Tako se torej lahko zgodi, da bo šel kdo trikrat v dveh dneh k obhajilu: v soboto dopoldne (maša za soboto), v soboto zvečer (nedeljska maša) in še v nedeljo. Razvoj gre v to smer, da bo verjetno sv. sedež kmalu dovolil, da gredo verniki pri vsaki sv. maši tudi k sv. obhajilu, pa tudi če gredo dvakrat ali pa še večkrat na dan k maši. Maša brez obhajila je namreč v nekem oziru nepopolna.

p. dr. Alojzij Kukovica DJ

Problemi holandskega katekizma

Nauk o stvarjenju angelov in človeške duše

Prvi popravek in prvo dopolnilo, ki naj bi se po naročilu kardinalske komisije izvedla v holandskem Novem katekizmu za odrasle, se nanaša na katoliški nauk o stvarjenju in bivanju angelov, dobrih in hudobnih, in o neposrednem stvarjenju vsake človeške duše po Bogu.

Tozadevna izjava kardinalske komisije pravi glede tega sledeče: „Katekizem mora učiti, da je Bog poleg čutnega sveta, v katerem živimo, ustvaril tudi kraljestva čistih duhov, ki se imenujejo angeli. Poleg tega mora razložiti, da je duša vsakega človeka, ker je duhovna, ustvarjena neposredno po Bogu.“ Poleg naročila so navedeni v vsaki točki tudi viri tozadevnega cerkvenega nauka.

Poglejmo v tem sestavku v glavnih obrisih tozadevno nejasno in negotovo učenje holandskega Novega katekizma in odgovarjajoči tradicionalni katoliški nauk.

Stvarjenje in bivanje angelov

Novi katekizem ima svojo vsebino porazdeljeno na čisto nov, originalen način in ne sledi v tem pogledu tradicionalni razdelitvi katoliškega katekizma, ki razpravlja najprej o resnicah apostolske vere, nato o zapovedih, za tem o milosti in zakramentih in končno o molitvi in krščanskih krepostih. O angelih govori Novi katekizem šele proti koncu, ko razpravlja o poslednjih rečeh. Naročeni popravki kardinalske komisije pa sledijo

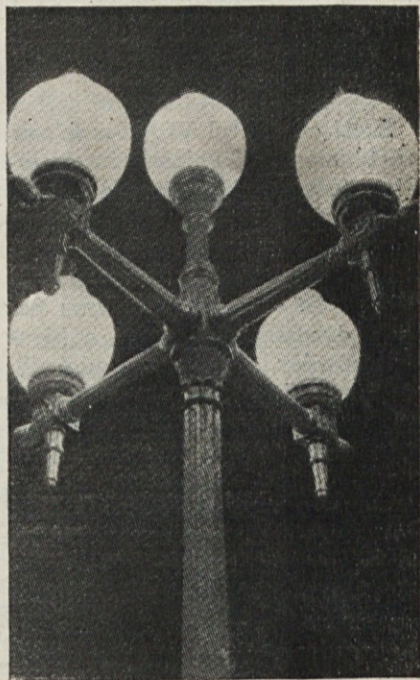
v svojem zapovrstnem redu stari katekizemski spored.

Novi katekizem uči o angelih v glavnem naslednje „Sveto pismo često govori o bitjih, ki se nahajajo izven našega časa in prostora, o angelih. So to poslanci ali moči, poslani po Bogu, duhovi v službi Boga, ki jih sveto pismo često predstavlja v človeški podobi. Oni so utelešenje božje dobrote, moške sile dobrega, ki nam pomagajo na tem svetu. Ali je njih bivanje gola domneva svetopisemske podobe sveta, ali bistven del božjega razodetja? V vsakem slučaju se po opisih svetega pisma vsa njihova stvarnost izčrpa v njih služnostnem poslanstvu v naši zgodovini zveličanja v Kristusu. Vse, kar se o njih pove, oznanja veselo oznanilo, da Bog za nas na tisoč načinov skrbi. To dokazujejo celo imena angelov: Gabrijel — božja moč, Rafael — božje zdravilo, Mihael — kdo kakor Bog?“

Kdor pazljivo bere to razlago, bo uvidel, da Novi katekizem bivanja angelov sicer naravnost ne taji, da ga pa dejansko postavlja v dvom, da ga predstavlja kot stvar, o kateri nimamo popolne gotovosti. Ali so le neka domneva svetega pisma, ali je njih bivanje razodeta verska resnica? To vprašanje je izraz resničnega dvoma in je znano, da je tako pisanje Novega katekizma zasejalo tozadevni dvom o veri v angele že v srca mnogih kristjanov.

Podobno kot o dobrih angelih, se izraža Novi katekizem tudi

o hudobnih duhovih: „Je to sila, ki se križa na naši poti, naš nasprotnik. Je strahotna hudobija, ki jo vidimo uresničeno v človeštvu in ki često tako presega hudobijo posameznega človeka, da se moremo vprašati: Kakšna moč se tu udejstvuje? Je li to zgolj človeška sila?“ V posebnem poglavju govori o zarotovanjih, ki jih Cerkev izvršuje nad krščenci in uči: „Ukazuje se, naj se oddalji zlo, ki ogroža človeka. Za označnje tega zla se uporablja vedno

Več luči v zmedo časa bo prinesla zvestoba živemu cerkvenemu učiteljstvu

osebni naziv: zavrženi duh, hudič. Vendar se s temi besedami označuje vsake vrste zlo: vpliv grehov drugih, slabe lastnosti krščenca samega, luč proti temi.“

Kdor veruje s sveto Cerkvijo v dejansko bivanje satana in zavrženih angelov, bo tako megleno izražanje Novega katekizma odklonil. Krstna zarotovanja imajo za kristjana resničen, osebni pomen, ker se nanašajo na največjega božjega in našega sovražnika, kateri je v bistvu povzročitelj vsega zla, tudi tega, ki se nahaja v krščencu.

Nauk Cerkve

Sveti oče Pavel VI. je z ozirom na to megleno, nejasno in dvomljivo učenje Novega katekizma glede bivanja angelov v posebnem pismu na kardinala Alfrinka opozoril, „da glede te razodete resnice ne sme ostati v katekizmu nobena dvoumnost. Resnica o bivanju angelov, dobrih in hudobnih, je zakoreninjena v evangeliju in v cerkvenem izročilu.“ V potrdilo tega opomina je sveti oče vključil v svojo vero božjega ljudstva tudi ta verski nauk: Verujemo v enega samega Boga, Očeta in Sina in Svetega Duha, Stvarnika vidnih stvari, kot je ta svet, v katerem živimo svoje kratko življenje, in nevidnih stvari, kot so čisti duhovi, ki jih imenujemo tudi angele.“

Bivanje angelov, dobrih in hudobnih, je dejansko izpričano v

vsem svetem pismu, stare in nove zaveze. Od prve Mojzesove knjige do Razodetja sv. Janeza, to je od začetka človeške zgodovine do njene zaključka je govor o angelih, o njihovih prednostih, o njihovi moči, o njihovih vplivih na ljudi. Ustvarjeni so bili vsi „v začetku časa, ko je Bog iz nič ustvaril obojno naravo, duhovno in telesno, angelsko in svetno in končno človeško“ (IV. lateranski koncil). Vsi angeli so bili ustvarjeni kot čisti duhovi, podobni Bogu, vsi tudi v posvečujoči milosti, kot otroci in prijatelji božji, kakor je splošno mnenje teologov. Mnogi angeli pa so se težko pregrešili proti Bogu z grehom napuha in upora, za kar jih je Bog pahnil v pekel in večno zavrzel. Dobri angeli so naši prijatelji, varuhi in pomočniki; hudobni duhovi pa so naši sovražniki in skušnjavci.

Sveti Leon Veliki takole povzame ta tradicionalni katoliški nauk: „Prava, to je katoliška vera, spoznava, da je narava vseh stvari, tako duhovnih kot telesnih, dobra, zakaj Bog ni storil ničesar, kar bi ne bilo dobro. Tako bi bil tudi hudobni duh dober, ako bi bil ostal v tem, kar je bilo po Bogu storjeno. Ker pa je zlorabil svojo naravno obliko in ni obstal v resnici, je izpadel iz najvišjega dobrega, v katerem bi bil moral vztrajati.“

Z Novim katekizmom priznamo, da je v vsem tem mnogo skriv-

nostnega kakor pač v vsej veri, da pa zaradi tega resnica o bitvanju angelov ostane neporušljiva.

Neposredno stvarjenje človeške duše

Novi katekizem v poglavju o zakonu in družini zanimivo razpravlja o človekovem spočetju in rojstvu in ugotavlja, da je v vsem tem, kljub navidezni preprostosti naravnih zakonov, vedno nekaj skrivnostnega, našemu umu nedostopnega. Pomenljivo citira 127. psalm, kjer je rečeno: „Glej, dar Gospodov so otroci, plačilo je telesni sad.“ Ko pa konkretno razlaga človekov začetek, pod naslovom: stvarjenje človeka, uči: „Nekdaj se je to takole razlagalo: Bog je ustvaril svet in ga ohranja, ustvari pa vsakikrat in to neposredno posamezne duše. a način izražanja malo upošteva dve stvari: dejstvo, da je stvarjenje realnost, katere zagon gre iz nižjega v višje in dejstvo, da sta duša in telo nerazdružljiva.“ Podaja novo razlago, iz katere sledi, da je človek ne samo po telesu, ampak tudi po duši sad staršev, saj si kaj drugega ni mogoče misliti. ako sta duša in telo neločljiva. Ta slednja trditev je še posebno nevarna, ker nasprotuje verski resnici o posmrtnem življenju duše, ki se v smrti od telesa loči in ostane od njega ločena do dneva vstajenja.

Nauk o neposrednem stvarjenju vsake človeške duše je torej v No-

vem katekizmu označen kot zastarel in premagan.

Takole uči Cerkev glede tega: Bog, ki je ustvaril nebo in zemljo, vidni in nevidni svet, ne neha v tem stvarstvu delovati. Gospod Jezus sam to slovesno zatrjuje, ko govori nevernim Judom: „Moj Oče dela doslej, tudi jaz delam“ (Jan 5, 17). Bog ustvarjeni svet ohranja in vlada in ustvarja duše novih ljudi, ki se rode na svetu.

Katoliški nauk

Ta nauk je utemeljen v svetem pismu in v stalnem izročilu Cerkve. Ker tu ni mogoče navesti številnih tozadevnih pričevanj, naj navedemo tu le značilne besede iz knjige Pridigar, kjer navdihnjeni pisatelj govori o smrti in pravi: „Prah se povrne v zemljo, kakor je bil, duh pa se vrne k Bogu, ki ga je dal“ (12, 7).

V našem pogrebem obredniku je ta resnica podana v naslednji obliki: „Vzemi zemlja, kar je tvoje, Kristus naj sprejme, kar je njegovega. Meso je iz zemlje, duh pa je od zgoraj vdihnjen.“

Sveti Hieronim glede te sveto-pisemske verske resnice takole zavrača nasprotnike: „Nespametni, smešni so tisti, ki mislijo, da se duše sejejo skupaj s telesi in ne pridejo od Boga. Ko se namreč telo vrača v zemljo, duša pa k Bogu, ki jo je dal, je iz tega jasno razvidno, da je oče duš Bog, ne pa ljudje.“

Prav iz novejšega časa imamo jasne tožadevne izjave najvišjega cerkvenega učiteljstva. Pij XII. v okrožnici o izvoru človeškega rodu — *Humani generis* — 1950, uči: „Katoliška vera nam ukazuje ohraniti nauk, da so duše neposredno ustvarjene od Boga.“ Pavel VI. pa je, gotovo tudi zaradi nejasnega učenja Novega katekizma vključil v svojo veroizpoved — 29. junija 1968 — tudi to resnico: „Verujemo, da je Bog tudi Stvarnik, v vsakem človeku, duhovne in neumrljive duše.“

Tudi 2. vatikanski koncil znova uči, da je človeška duša duhovna in neumrljiva in more biti kot taka le učinek neposredne božje dejavnosti.

Zadnji koncil o duši

O človekovi sestavljenosti pa koncil v svoji konstituciji Cerkev v sedanjem svetu, takole govori: „Kot enota iz duše in telesa povzema človek po sami svoji telesnosti vase prvine tvarnega sveta, tako da te po človeku dosegajo svoj vrhunec in dvigajo glas za svobodno poveličanje Stvarnika. Zato človeku ni dovoljeno prezirati telesno življenje; nasprotno, človek mora imeti svoje telo za nekaj dobrega in vrednega časti, ker ga je Bog ustvaril in ga določil za vstajenje poslednji dan. Vendar pa človek, ki je ranjen z grehom, občuti v sebi upornost svojega telesa. Že samo njegovo

dostojanstvo torej zahteva od človeka, da poveljuje Boga v svojem telesu in ne dovoljuje, da bi se telo usužnjevalo zlim nagnjenjem njegovega srca. Človek pa se ne vara, ko sebe priznava za nekaj višjega od telesnih reči in ko samega sebe nima le za del narave ali za brezimno prvino v človeškem družbenem življenju. Kajti po svoji notranjosti presega vse stvari; v te globine svoje notranjosti se vrača, kadar se obrača vase, kjer ga čaka Bog, ki preiskuje srca, in kjer sam pred božjimi očmi odloča o svoji usodi. Tako človek, ko priznava duhovno in neumrljivo dušo v samem sebi, ni igrača varljivega slepila, ki bi imelo izvor samo v fizičnih in družbenih razmerah, marveč nasprotno, prodira prav do globin resnične stvarnosti“ (14).

Alojzij Košmerlj

Velika Mati Terezija

Družba misijonark ljubezni, ki jih je ustanovila Albanka Mati Terezija v Indiji, je izdala poročilo o delovanju v letu 1969. Iz tega je razvidno, da je v tej družbi danes 572 sester in okoli 60 bratov. Leta 1969 so sprejeli 159 kandidatinj, 45 novink pa je naredilo obljube. Družba ima 34 postojank, od teh 29 v Indiji, 5 pa izven Indije. Letos bodo odprli postojanko tudi v Caracasu (Venezuela), v Melbournu (Avstralija) in v Jordaniji.

Moderne cerkve

Mi Slovenci smo tako navajeni na naše baročne cerkvice, da smo tudi na tujem najbolj srečni v našim cerkvam podobnih svetiščih. Koliko kritike je med nami pogosto slišati o modernih cerkvah. Kaj je k temu reči?

Umetnost je izraz svoje dobe. Sakralna umetnost je pa izraz vernosti svoje dobe.

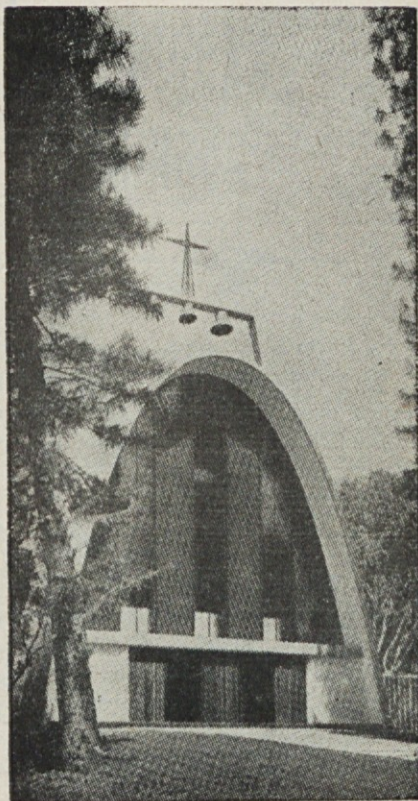
Drugačno je bilo gotsko hrepenenje v nadsvetnost, drugačno razpoloženje renesanse, ki je hotela bolj povezati onostranstvo s tostranstvom; spet drugačna duhovnost „zlatega baroka“, vsa zaverovana v onstransko glorio (s primesjo tostranskega triumfalizma); drugačna duhovnost, ki je po gorskih obronkih razpostavljala naše cerkvice, včasih tako skromne, da komaj uganeš, kateremu slogu bi naj pripadale. In kaj naj rečemo o mogočnih „vedvoranah“, s katerimi se je „proslavil“ prehod iz 19. v 20. stoletje?

In moderne cerkve? Poznamo

zelo posrečene moderne cerkve, poznamo manj posrečene in pone srečene.

Neko svetišče je res svetišče, če umetnik najde pravo razmerje, harmonijo oblik in barv, svetlobe in teme, toplote in veličastja, skratka občutje svetega. Za to je potreben študij in znanje, skušnjava in psihologija. Še bolj pa talent in intuicija. In — osebna globina. Prava umetnost je vedno mistična.

M. Ž.

KARDINAL CUSHING

Kardinal Rihard James Cushing, ki je 24. avgusta 1970 praznoval 75 let svojega življenja kot nadškof v Bostonu v Sev. Ameriki, je 7. novembra 1970 umrl.

Kardinal Cushing je vodil bostonsko nadškofijo od leta 1944; kardinal je postal l. 1958. Po značaju je bil svoje vrste mož. Ni bilo mogoče predvidevati, kakšno stališče bo zavzel do različnih vprašanj in pojavov, ki so nastajali. Bil je zmožen podpreti najbolj konservativna stališča in istočasno najbolj liberalne težnje.

Posebno je zbuvalo pozornost dejstvo, da je bil bostonski nadškof mnogo bolj napreden kot njegovi stanovski tovariši, tako v vprašanju verske svobode, glede antisemitizma med katoličani, glede ekumenizma in verskega pouka.

Rodil se je kot sin irskih naseljencev v delavskem okraju, ki je bil podoben katoliškemu getu sredi protestantske večine. Potem ko je končal študije v katoliškem kolegiju in na katoliški univerzi, je stopil v semenišče v Bostonu, kjer se je poglobljal v bogoslovne vede šest let. V mašnika je bil posvečen l. 1921; eno leto je bil v dušnem pastirstvu na župniji, dvajset let pa je vodil nadškofijsko družbo za širjenje vere.

Tudi njegova pot do škofovske časti je bila svoje vrste. V Združenih državah se navadno pričinja škofovska kariera v ameriškem kolegiju v Rimu, se nadaljuje z doktoratom iz kanonskega prava na kateri izmed rimskih univerz, se dopolnjuje v daljši praksi juridičnega in administrativnega delovanja na kaki škofijski kuriji. Cushing je ubral drugo pot. Mnogo je potoval, hodil je po škofiji od župnije do župnije, budil je med duhovniki in verniki zanimanje za misijone in zanje zbiral denarne prispevke. Potoval je tudi po misijonskih deželah, se seznanjal osebno z misijonarji in misijonskimi potrebami ter je ustvarjal razne misijonske ustanove. Prav tej misijonski goreč-

nosti nadškofa in kardinala Cushinga je pripisovati dejstvo, da se je v bostonski nadškofiji v letih 1944—1964 pomnožilo število duhovnikov od 1300 na 2500.

Med severnoameriškimi škofi je kardinal Cushing veljal za najbolj velikodušnega in radodarnega v podpiranju cerkvenih ustanov po vsem svetu. Včasih je bila njegova velikodušnost kar presenetljiva. Na zadnjem koncilu se je kardinal Cushing ponudil, da bi na lastne stroške dal postaviti aparaturo, ki bi istočasno prevajala v druge jezike govore v koncilski dvorani. Ker ni uspel, je zapustil Rim in se je s prvim letalom vrnil v Boston, češ da ima doma koristnejša opravila, kakor poslušati govore, katerih ne razume. Znano je tudi, da je daroval milijon dolarjev za rešitev Kubancev, ki jih je dal zapreti Fidel Castro po dogodkih v Bahía de los Cochinos.

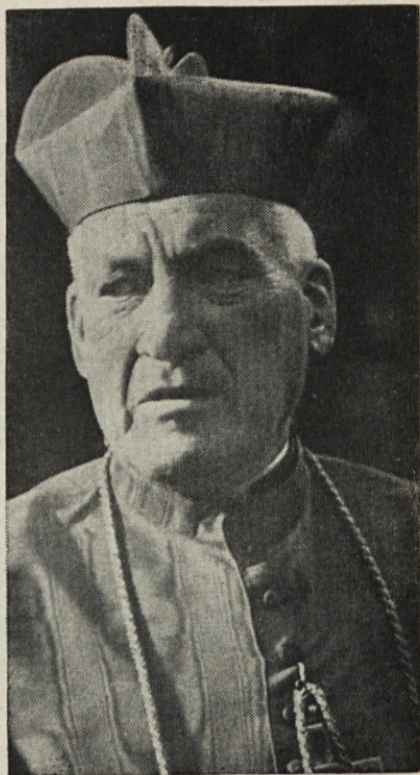
K njemu je imel vsakdo prost vstop, kar ni ravno običajno pri ameriških škofih. Vsak dan je bil redno v pisarni med 15. in 16. uro in je vsem odgovarjal na telefonske klice.

Kardinal Cushing ni imel lastnega premoženja. Stalno je zbiral fonde med bogatimi in revnimi. Njegov prednik kardinal O'Connell je živel resnično kot cerkveni knez, ob njegovi smrti na so bile cerkvene blagajne prazne. Kljub temu je mogel njegov naslednik kardinal Cushing potrošiti 50 milijonov dolarjev za šole, bolnišni-

ce in druge dobrotelne ustanove. Poleg tega je zunaj Bostona organiziral 86 novih župnij.

Pogostoma je kardinal Cushing napovedoval, da se bo umaknil s svojega službenega mesta. Dalje časa je trpel na astmi in njegovo zdravje je vidno pešalo. Poleg tega je bil l. 1964 operiran na raku, ostala mu je le ena ledvica, pogostoma je moral vdihavati kisik. Bolezen mu je vzela njegovo šegavost, ni pa mogla preprečiti njegove žilave delavnosti.

M. L.

NOVA MAUSERJEVA KNJIGA

Izid vsake slovenske knjige v zdomstvu je pomemben in razveseljiv dogodek. Razodeva ustvarjalno moč pisatelja in njegov idealizem. obenem pa krepi zavest slovenstva pri bralcih ter budi smisel za kulturne vrednote.

Karel Mauser, najplodovitejši in najbolj priljubljeni emigracijski pisatelj, je ob 25-letnici zdomstva izdal pri SKA knjigo črtic *Na ozarah*.

Ime Karla Mauserja je dobro poznano med nami. Korošci ga cenijo zaradi njegovih številnih koroških povesti, politični emigranti pa smo mu hvaležni zlasti zaradi njegove trilogije *Ljudje pod bičem*, v kateri podaja naš pogled na razmere v Sloveniji med okupacijo, revolucijo in še prva leta po vojni.

Knjiga *Na ozarah* je zbirka drobnih črtic, ki so izhajale skozi več let po koroških tednikih, v Ameriški domovini in drugod in ki jih je zbral in uredil prof. Janez Sever.

„Kot slikice, ki sem jih kot otrok slikal na gladko stran suhega lubja, takšne so tele v tej knjigi. Preproste, kdaj otroško naivne, včasih bridke, s trnom v srcu. Pisal sem jim v baraki, nekatere že v času, ko sem na tujih tleh v svojih otrokih gledal svoja otroška leta. V nekaterih je domotožje, v nekaterih obup revolucijskih dni — v vseh pa je dom in spomin in ljubezen do drobnega življenja.

Na ozarah! Prostor, ki je blizu vasi in blizu ljudem. Prostor, kjer

je človek kljub temu lahko sam in sta zemlja in nebo varuha trav, klasja in miru.“ Tako predstavi to knjigo pisatelj sam.

Knjiga ima pet razdelkov, pet skupin kratkih črtic, ki so kot mozaiki, iz katerih raste celotna podoba. Prvi cikel Vas pred nevihto nam predstavi idilično življenje v gorenjski vasi tik pred drugo svetovno vojno, kjer je pisatelj preživel svojo mladost.

Drugi cikel Vasi ni več obsega črtice, ki slikajo razdejanje vasi med vojno, razselitev ljudi, trpljenje po internacijskih taboriščih, streljanje talcev, ustrahovanje partizanov, pomor domobranskih bataljonov in življenje v begunskem taborišču, od koder pisateljeva misel obiskuje dom in vrta v prihodnost.

Leta, mlada leta, je naslov tretjemu razdelku. Pisatelj se predaja spominom na svojo mladost, se s srcem spominja vseh razkropljenih rojakov in jim pošilja topel pozdrav.

Razdelek The Cleveland Twist Drill Co. riše stik z novim svetom, z novimi ljudmi, s staronaseljencem, z ameriškimi reveži. Pisatelju je težko pognati korenine v tujem svetu.

Pojdi, moj sinko na pot! je zadnji cikel črtic, v katerem se

Mladinski pevski zbor iz Berazateguija na pevsko-glasbenem festivalu v Buenos Airesu leta 1970

razgovarja s svojimi otroci. V njih odkriva lastne poteze, ugotavlja v njih pa tudi poteze novega kraja in časa, ki pa ostaja pisatelju v precejšnji meri nedostopen in tuj.

Iz knjige diha globoka ljubezen do slovenske zemlje, do slovenske besede, do vsega slovenskega. V njej čutimo tudi trpkost in domotožje in pisateljevo bolečino, vendar prerašča malodušje iskrena in preprosta vernost.

Knjigo poklanja avtor v posvetilu slovenski mladini v Argentini v spomin na lansko srečanje in vsem mladim slovenskim ljudem v svetu.

Bog daj, da bi naša mladina, kateri se je znal Mauser tako prepričljivo približati ob lanskem obisku, pridno segla tudi po tej Mauserjevi knjigi in srkala iz nje ljubezen do vsega našega.

J. Š.

POS LAN SI!

Ob koncu maše pravi duhovnik: „Pojdite v miru!“ kar pomeni po domače: „Pojdite, nesite Kristusa v svet!“

Duhovnik misli prav nate. Ti si polan.

Napačno je reči: „Maša je končana!“ Ne, maša mora v tebi delovati še naprej s svojo lučjo in s svojo močjo, kakor prodira svetloba skozi razsvetljeno okno v temno zunanost. Cerkvni prostor mora biti zate podaljšan v tvoj vsakdanji življenjski prostor.

Biti moraš misijonar. Ne med Eskimi ali črnici Bantu, ampak v svojem okolju v pisarni, v šoli, v trgovini, v tovarni, v delavnici, na polju in doma v družini. Pa da ne boš mislil, da moraš pridigati! Ne, ne, s tem bi namreč kmalu šel vsem na živce, do srca pa jim ne bi segel. Pridigati je moč tudi brez besed in kretenj, takole s svojim življenjem. S svojo prijaznostjo, pripravljenostjo za pomoč, ljubeznivostjo lahko drugim na čudovit način oznanjaš veselo vest odrešenja.

Molitev, maša in zakramenti ti pomagajo, da bo v tebi zaživela podoba Kristusa, najpopolnejšega človeka in Boga. Trudi se, da si pridobiš vse tiste kreposti, ki jih vsi ljudje tako cenimo in ki jih sveti Pavel našteva kot dela, ki so sad duha: „ljubezen, veselje, mir, potrpežljivost, blagost, dobrotljivost, zvestoba, krotkost...“

Zapomni si torej: poslan si v svet, da ga narediš lepšega. Svet ljubezni in miru, ki izvira iz Kristusa.

DNEVNIK MLADENIČA IZ PRENA

Mladenič iz Prena obstoja. Dnevnik je resničen, nič nisem spremenil. Pisan je z malo odločno pisavo. To je zanimivo, sem si mislil. Resnična zgodba fanta naših dni. Polna je luči, krvi, morja, prijateljstva, ljubezni, življenja... vse kar se vrsti v dneh mladega fanta, borba, naponi, padci, molitev.

Večna borba, želja po polnosti.

Nande, posvečam ta dnevnik tebi, prosvetljeni sanjač, ker je tvoj, jaz sem ga le uredil.

Tvoj dnevnik bo pomagal tistim, ki se borijo kakor ti, da se ne bodo utrudili v težkem življenjskem naporu.

Pomagal bo tistim, ki so borbo zapustili in so ubežniki. Videli bodo, da je borba lepa, plemenita, da je lepo predstaviti se Bogu z ranjenimi rokami.

Pomagal bo mladim, ki niso nikoli padli, še bolj bodo cenili svojo čistost.

Tudi starejšim posvetim tale dnevnik; posebno tistim, ki so nad mladino obupali. Živo bodo občutili, da je njihov pesimizem zmota. V mladem človeku je borba, veliki ideali, dobrota, smisel za odpoved vsemu, celo čisti ljubezni.

Nande, sedaj si na razpotju. Bog zaznamuje pota, važno je, da mu slediš. Želim ti, da prideš do cilja, tedaj bom morda napisal dodatek k tvoji zgodbi.

Tak je Nande.

Ferdinand, za prijatelje Nande.

Spoznal sem ga na duhovnih vajah. Imel je 17 let in je bil v nemem letniku gimnazije. Hiša Brezmadežne, dom duhovnih vaj blizu Valencie. Tukaj se je pričela dvigati njegova zvezda.

Ze prvo noč pri prvem premišljevanju sem postal pozoren nanj. Njegov pogled, obraz, zunanost so glasno govorili o njegovi notranjosti.

V jedilnici sem ga videl, da je večerjal kleče, znak, da je hotel duhovne vaje dobro opraviti.

Nande ni svetnik, to moram takoj pripomniti, da ne boste mislili na kakšen pobožen življenjepis.

Njegova zunanja podoba.

Visok je in vitek, športnik; lahke, skoro poskočne hoje. Kostanjevi lasje so zaradi morja in sonca svetlejši. Ovalni obraz in široko razprte oči. Zelo lahko in prijetno se smeje, včasih se v trenutku zrensi. Ko sem ga videl, sem si mislil: „Tale fant je za dekleta gotovo zelo privlačen.“ Ni boječ, pa tudi ne predrzen.

Ko smo odhajali iz jedilnice, je prišel k meni. „Bi lahko govoril z vami?“

„Kadar hočeš.“

Sel sem v njegovo sobo. Običajni pozdrav in nekoliko zadržanosti z njegove strani. Potem mi je v nekaj potezah orisal svoje življenje. Kakor življenje toliko mladih fantov. Njegovi problemi? Borba za čistost prvo... Drugo...

Zaljubljen je v Kristino in hoče postati jezuit. Lepa reč. Pokazal mi je Kristinina pisma. Čista sladkost dehti v njih.

Nekaj odstavkov iz pisem.

Dragi Nande!

Prejela sem tvoj telegram in razglednico. Hvaležna sem ti, da si se spomnil mojega godu in rojstnega dne. Hvala za tvoje molitve in

Za konec šolskega leta so gojenci škofovega zavoda v Adrogué igrali Jurija Kozjaka

žrtve. Veseli me, kar si mi rekel, da sem zate ideal in ti misel name pomaga v težavah. Tudi jaz ti lahko rečem enako. Želim, da bi bilo najino prijateljstvo lepo in čisto.

Molila bom zate, za uspeh pri študiju, skrbi, probleme...

Dežuje, že nekaj dni. Vse je žalostno.

Posijalo je sonce, prikazala se je mavrica.

Na svidenje, Nande, pogosto mislim nate.

Kristina

V drugem pismu piše o svojih sprehodih na obalo.

Nande mi je prebral pisma, skoro ne da bi jih gledal, mislim da jih zna na pamet. Posebno tisti odstavek:

„Včeraj sem šla na obalo zgodaj zjutraj. Samo nekaj čolnov je bilo na morju. Spomnila sem se nate. Nande, kakor, da bi te videla med valovi. Potem sem šla po stezi med drevjem in se spominjala tvojih besed...“

Nande je bil ganjen. Ko je končal, mi je v iskreno zaupljivem tonu rekel:

„Oče, res jo ljubim, neskončno ljubim Kristino, vendar... hočem postati duhovnik.“

To je povedal zelo počasi, kakor nekaj, kar je dobro premislil.

Potem me je pogledal v oči, se nasmehnil in čisto preprosto dodal:

„To je moj problem.“

M. Mt.

NIMAM ČASA, DA BI...

Mnogi odrasli in mladi ljudje si ne vse mogoče načine prizadevajo, da bi se raztresli, da bi se zabavali, razveselili, ker ne marajo razmišljati, ne marajo sami sebi pogledati v obraz in tako odkriti svojo bednost na mnogih področjih... „Nimam časa, da bi premišljeval, da bi molil, da bi hodil v cerkev... Vedno pa bom našel čas, da bom bral časopis, gledal televizijo, igral karte, šel v kino, plesal vso noč...“ Kako težko je biti pošten in iskren do samega sebe! Koliko časa vsak dan posvetim premišljevanju? Koliko časa porabim za zabavo? Kaj želim pri tem pozabiti? ... Gospod, potrudil se bom, da se bom zabaval do pametne mere, da se bom bolj zavedal svoje bednosti...

V DRUŽINI

ZANIMIVI NASVETI

Samo za žene

Moški ne more popolnoma razumeti ženske, če se mu ona povsem ne odkrije. Nikdar ne bo vedel, kaj ji je všeč ali kaj jo moti v njegovem zadržanju in načinu življenja, če mu ona tega ne pove.

Ženska mora upoštevati, da moški na splošno nimajo intuicije in da njenemu možu ni nihče govoril o ženski psihologiji ne v njegovi mladosti ne kasneje.

Ne sme se zato čuditi zaradi njegovega nerazumevanja, ampak se pobrigati z veliko iskrenostjo in odprtostjo, da najde ustrezno zdravilo.

Prav bi bilo, da se kdaj vprašaš:

Ali skrivam reči, ki jih ima mož pravico vedeti, svoja veselja in upanja, svoje bridkosti, razočaranja in težave?

Ali se odločam, ne da bi ga spraševala za svet in prosila za njegovo mnenje?

Ali sem jezna in užaljena, kadar ni on z menoj istih misli in sugerira kako drugo rešitev?

Ali tehtam njegove razloge ali jih enostavno ne jemljem v poštev?

Ali se znam pogovoriti na miren in pošten način, kadar nisva enakih misli in tudi delno popustiti, da se pobotava?

Ali se pri odločanju držim bolj naziranja svoje matere kot pa moža?

Ali vmešavam v najine spore svoje starše, zlasti mater, da oni presojujejo v najinih sporih in razlikah?

Samo za može

Poročena žena hoče, da njen mož ravna z njo kot z resnično tovarišico. Hrepeni po enotnosti mišljenja in prizadevanja, po resničnem življenju v dvoje. Upravičeno pričakuje, da ji odkrivam svoje načrte, svoje uspehe, težave in polome, svoje dohodke in tudi svoje skrbi.

Veliko veselje doživlja žena v spokojnosti doma ob zbrani družini.

Morda bo veliko pomagalo, če se glede tega včasih vprašaš:

Ali se rad odtegujem domu in vsemu, kar je v njem nadležnega?

Ali iščem v delu pretvezo za izmikanje in uhajanje od doma?

Ali ne pretiravam potrebe po odhajanju z doma?

Popolnoma prav je, da iščeš počitek in razvedrilo. Vendar delim oboje rad z ženo in družino?

Ali sem eden izmed tistih, ki se kar cedijo od vljudnosti in nasmeha do drugih ljudi, do domačih pa sem zmeraj mrk, molčeč in nerazpoložen?

Ali se udeležujem razgovora med jedjo, ali se igram z otroki?

Ali povem ženi in otrokom kako novico iz časopisa ali službe?

Kadar se vrnem iz službe, ali se samo zlekнем v naslonjač, berem časopis ali gledam televizijo, ali pa se pogovarjam z ženo o dogodkih in novostih dneva?

Ali znamo živeti skupaj, ne da bi čutili potrebo, da gremo ven vsak večer in da se vidimo z več ljudmi?

Ali ravnam z ženo, kot da bi bila dekla, ne pa polnopravna tovarišica?

NAŠI PROBLEMI

TRMA

Mlada mamica gre na sprehod s štiriletnim Franckom in ko vidi, da se jima bliža znanec, opozori otroka naj ga lepo pozdravi. Gospod se ustavi in ponudi tudi Francku roko. Otroku se zatemni obraz, skrije roko za hrbet in je ne premakne. Zaman so vsi mamini ukazi, ki jih ona ponavlja z vedno strožjim naglasom. Ona, ki je navadno mirna, se zelo razburi. Do tedaj jo je Francek vedno ubogal in bilo je prvič, da se je otrok pokazal trmastega. Ni bila pripravljena na tak pojav in se čuti zelo prizadeto, zlasti ker jo je otrok osramotil vpricho moževega sodelavca. Njena razburjenost jo pripelje tako daleč, da otroku prisoli klofuto. Gospod, ki se čuti nekako odgovornega za to malo družinsko tragedijo, se na hitrem poslovi in ko se oddaljuje, še vedno sliši otrokov jok.

Kako naj sodimo ravnanje te mlade in v tem primeru presenečene matere?

Prav gotovo je bilo njeno ravnanje nepravilno, ker je zaradi prese-
nečenja izgubila ravnodušnost. Vendar bi je s'arši ne smeli nikdar iz-
gubiti, zlasti ne v primeru trme. Če pomislimo, da vsak otrok, ki je
star 2 do 3 ali 4 leta, pokaže trmo kar nenadoma — bi morali biti na to
pripravljene. Če bi mamica v navedenem primeru mirno rekla tistemu
znanecu: „Pustiva ga na miru, veste, je njegova prva trma“ ali pa „Da-
nes je naš mali slabe volje, bo že prešlo,“ bi prihranila sebi in znan-
cu neprijeten položaj in ne bi otroka še bolj utrdila v njegovi trmi. Ka-
dar se starši razburijo in tudi sami postanejo „trmasti“ v svojem
postopanju, redkokdaj ravnajo pravilno, zlasti če se to godi pred
drugimi csebami. Starši se moramo boriti proti trmi z vso mirnostjo
a tudi z vso odločnostjo. Skušajmo večkrat (ko smo sami z otrokom)
opozoriti ga, kako je trma nekaj grdega, kako razžali mamico in ata,
slab vtis, ki naredi trma na druge ljudi. Povejmo mu pravljico, kjer se
poudarja ubogljivost. Če se pa trma pojavi samo izredno, ko je otrok
zelo utrujen ali pa bolan, če trpi radi spremembe vremena (ne poza-
bimo, da je otrok zelo občutljiv barometer), takrat bo najbolj pamet-

no, če trmo kar prezremo. Lahko obrnemo vso zadevo v šalo, ali se z otrokom sami igramo. Če otrok joka in je ves iz sebe, ker ne dobi zelenega predmeta, mu mati da kako drugo stvar, ki je otroku zelo všeč npr. mlinček za kavo ali jabolko, da bo jedel in se pri tem pomiril. Verjetno, ko se bo mlinčka naveličal, ali jabolko pojedel, bo spet hotel imeti predmet, katerega ne sme dobiti. Pri mnogih otrocih se bo treba proti takim izbruhom trme večkrat boriti. S časom bo otrok sam ugotovil, da s trmo pri starših ničesar ne doseže. Če bi pa otroka kar naprej pretepali, bi ga naredili še bolj trmastega in tudi uničili bi mu lahko življenjsko silo.

Iz osebnega doživetja bi navedla še sledeči primer: 3 leta stara Veronika je bila zelo ljubosumna na svojo bolno sestrico Adrijano. Hotela bi dobiti ošpice, da bi tudi njej stregli in jo crkljali. Ni zbolela, zato je kar naprej nagajala. Ko si je Adrijana krajšala čas in gledala otroški program po televiziji, se je Veronika postavila pred aparat, da bi zakrila sliko. Vsi protesti Adrijane in prošnje mame, ki jo je potrpežljivost že minevala, niso premaknile Veronike z mesta. Mama je že hotela dati duška svoji jezi z zaušnico, ko je poskusila še zadnjič s prigovarjanjem. „Veš Veronika, angelček varuh sedaj ni več pri tebi in tudi Jezušček je žalosten.“ Mala je brez besed sedla na stolček. Čez čas, ko smo že pozabili na dogodek pred televizijo, me je vprašala tiho: „In Bog je sedaj tudi zadovoljen?“ S tem pristranim otroškim vprašanjem je bila mati poplačana za premagovanje svoje nepotrpežljivosti pri zbijanju trme male Veronike. Spoznala pa je tudi, da so ji verski argumenti že pri malem otroku, pri vzgoji v veliko oporo.

M. Bn.

DUHOVNI POKLICI

Gospod urednik! Kako naj starši pomagajo, da se razvijejo duhovni poklici.

1. Naprej tako, da z duhovniškim poklicem resno računajo. To je nekaj dosegljivega in popolnoma možnega. Starši naj bodo prepričani, da Bog lahko prav njihovi družini izkaže to milost. O tej možnosti naj tudi odkrito govore svojim otrokom. Seveda ob pravi priložnosti!
2. Duhovni poklic je treba odkriti. Marsikateri deček sanja o visokem cilju, a si ne upa z besedo na dan. Starši naj prisluškujejo željam svojih otrok in našli bodo v njih več plemenitosti, kot si mislijo.
3. Treba je ustvariti pravo ozračje, ugodne pogoje, v katerih se bo poklic razvijal. Naj vzgajajo otroke v živem krščanskem duhu, v veri, v odpovedi, čistosti, ljubezni in velikodušnosti, pa bodo duhovni poklicji brsteli.
4. Starši naj molijo! Poklic je milost, milost pa daje Bog. Molijo naj posebno še na prve sobote.

Obris socialnega vprašanja dobe, ki prihaja

Vedno se bolj ostro kažejo nasprotja med bodočnostjo, ki nastaja ali se nam kaže na obzorju ter med sedanostjo in preteklostjo. Bodočnost hrupno naznanja svoj prihod, napoveduje globoke spremembe v človekovem življenju. Hoče omajati temelje in vrednote, na katerih sloni sodobna družba. Tehnične organizacije in racionalizacija bi naj prinesli rešitev težav, ki tarejo človeštvo. Pri tem se ima na vidiku samo tvorno blagostanje, kvantiteta tvarnih dobrin, ki jih bo imel človek na razpolago.

Tehnološke spremembe

Kljub vsem še tako prepričljivim dokazom in napovedim človek ostane nezaupljiv, dvomi. Čuti, da ostaja brez moralne in duhovne podpore. Zaradi prizadevanj za tvorno blagostanje zanemarja svoje duhovno poslanstvo in se podreja stvari, produktu svojega dela. Realno življenje da tudi čutiti, da tvorni napredek še ne bo prinesel pravice in pravičnosti v odnose med ljudmi, da bodo še vedno reveži in bogati, da bo nov svet, ki se poraja, prinesel nove bolečine in negotovosti. Iz tesnobe, ki ga je prevzela, vidi, kako izginjajo vrednote, ki so mu bile še dosedaj svete, a nima še novih, ki bi odgovarjale nastajajočim razmeram. Odpira se mu nova, negotova bodočnost, ki prinaša veliko dobrega, a tudi težave v novih oblikah in dimenzijah.

Tehnični napredek izpodriva človeka. Stroji bi naj opravljali delo, ki je še danes človekova domena. Ne gre se za tovarne brez delavcev, ampak z malo in zelo specializiranimi tehnikami in delavci.

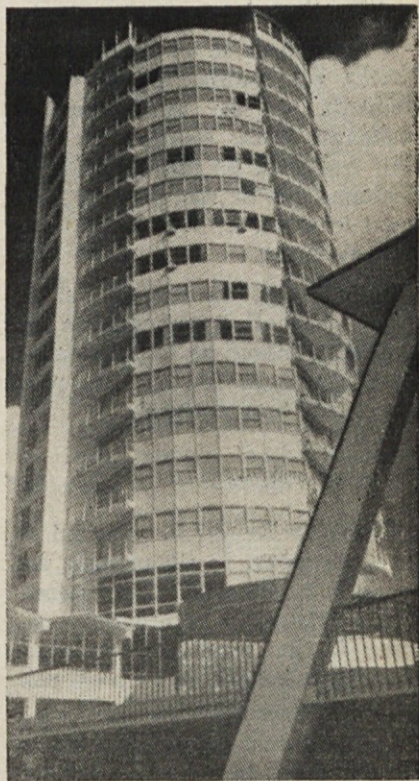
Avtomatični stroji vodeni iz elektronskih središč so že dolgo načrt in ideal tehnikov. Osvojitev lune, predvsem pa srečen pristanek na zemlji neuspelega poleta Apollo XIII je znanstvenike in tehnike v teh prizadevanjih še bolj opogumil.

V avgustu 1970 se je mudil v Buenos Airesu Carl Hammer, predsednik American Society for Cybernetic, eden izmed glavnih znanstvenikov in tehnikov elektronske industrije. Na vprašanje časnikarjev o bodočnosti kibernetike in elektronike je kot primer povedal, da so izdelali elektronski računski stroj, ki opravi delo 10.000 oseb na uro. Stroji znamke Univac 1108, najnovejše serije, pa lahko opravijo nekatera dela za 100 milijonov oseb na uro. Če se bo napredovalo z enako intenzivnostjo kot sedaj, se odpirajo v tem pogledu možnosti napredka, ki si ga ne moremo predstavljati.

Obsoječi elektronski stroji in naprave so še precej velikega obsega. Prizadevajo si, da bi njihov obseg zmanjšali. V tem pogledu je Hammer napovedal, da bodo leta 2050 že izdelovali elektronske računске stroje, ki ne bodo večji od peščene zrna. Tako zmanjšanje

obsega računskih strojev bo omogočilo, da jih bodo lahko npr. namestili v človeške možgane in vrnili slepcem vid in gluhih sluh.

Kibernetika se bo še naprej prizadevala, da bi čimveč dela, ki ga še danes opravlja človek, opravili avtomatični stroji. Avtomatizacija se lahko uvede na vseh področjih, tudi v medicini. Zaradi tega pa se bo zelo spremenil način človekovega življenja.

Tako izgledajo sodobna mesta tudi v Latinski Ameriki

Na poskušnji je že televizijski proces, ki omogoča, da človek lahko uporablja elektronske stroje na daljavo. Morda bo že leta 1980 dana možnost, da bodo ljudje s pomočjo elektronike opravljali gotove vrste službo kar s svojega doma. Ne bo treba več hoditi v službo ali na delo v današnjem pomenu besede. To bo spremenilo človekovo pojmovanje dela in odnos do dela. Vplivalo bo tudi na medčloveške odnose.

V bodočnosti se bo zahtevalo od človeka več znanja, več bo moral študirati, da bo lahko zaslužil vsakdanji kruh. Zahteva po najvišji izobrazbi bo postala splošna. Dostopna pa bi morala biti vsakemu in vsem, ki bodo imeli voljo in sposobnost.

Človeško je, da nimajo vsi in vedno volje ali sposobnosti za višji študij. Mnogi se tega že danes bojijo in napovedujejo masovno tehnološko brezposelnost.

Iščejo se rešitve

Gospodarstveniki in sociologi se zavedajo težav, ki jih prinaša doba velikih tehnoloških sprememb. Iščejo rešitve in pripravljajo načrte, da se negativne posledice ublažijo, v kolikor se ne bodo mogle popolnoma preprečiti.

V naših dneh je pereče vprašanje duhovne in stvarne revščine. Več kot polovica človeštva nima najpotrebnejše osnovne izobrazbe. Več kot polovica ljudi stalno stra-

da. Pomanjkanje v duhovnem in stvarnem pogledu je njihov stalen gost.

Doba, ki prihaja, bo obstoječi revščini pridružila še brezposelnost; množico, ki jo bodo stroji naredili za neuporabno. Te množice brezposelnih je strah tudi tehnikov in gospodarstvenikov. Če ne bodo imeli ljudje dela in zaslužka, se bo zmanjšalo število potrošnikov. In za koga naj se potem postavlja najmodernejše opremljena industrija? Če ni prodaje, odjemalcev, tudi ni dohodka in dobička. Ogrožen je obstoj industrije in tehnike same.

Skrb za bodočnost človeštva in obstoj tehnike ter industrije nujno sili, da je tehnološki razvoj spremljan s potrebno in odgovarjajočo socialno in gospodarsko evolucijo. In ta evolucija mora iti v smer družbene ureditve, v kateri bo zagotovljen redni letni dohodek vsakemu človeku, tudi tistim, ki so brez dela brez lastne krivde. V tej smeri študirajo to vprašanje že od leta 1965 v Združenih državah. Imajo pa te študije in razpravljanja velik odmev v gospodarskih in vladnih krogih. Smatrajo, da je uvedba rednega zajamčenega letnega dohodka izvedljiva. Industrija in druge pridobitvene aktivnosti bodo morale v svoje stroške vključiti tudi postavke prispevkov za tozadevni socialni sklad.

Nastane vprašanje, kdo naj tozadevni socialni sklad upravlja,

kdo nakazuje višino dohodkov, itd. Vprašanje je morda na videz enostavno rešljivo, vendar napačna rešitev lahko zada svobodni družbeni in politični ureditvi težak udarec.

Človeški problemi nove dobe

Bolj kot tvorni problemu bodo stopili v ospredje človeški problemi, vprašanje odnosov med ljudmi.

Sodobna tehnologija prinaša poleg tehnike tudi novo človeško zavest, ki se odraža v odnosih do samega sebe in do bližnjega, prinaša novo pojmovanje življenja. Človek dobiva novo mentaliteto, postavlja novo lestvico vrednot, po kateri meri vrednost in važnost lastne osebnosti in sočloveka.

Da se ne pretrga stalni napredek, ki ga tehnologija potrebuje, je nujno, da so človekova prizadevanja in delo učinkovita do najvišje možne meje. Za tehnološko družbo človek velja toliko, kolikor je učinkovit. Kdor ne doseže postavljene minimalne meje učinkovitosti, je nepotreben. Načelo učinkovitosti se tako poudarja in pospesuje, da se je spremenilo v neke vrste mit, ker se končno nihče več ne čuti zmožnega, da bi tako povzdigovano učinkovitost tudi lahko dosegel.

Učinkovitost pri delu je v zasebnem življenju spremljana z merilom potrošništva. Tehnološka družba nujno potrebuje, da človek troši, stalno kupuje novo in moderno ter odmetuje staro. Kdor

tega ne zmore, ga tehnološka družba izključuje kot svojega polnovrednega člana. Kupna moč določa človekovo mesto in upoštevanje v družbi.

Trošiti se ne sme po lastnem okusu in potrebah. Tehnološka družba usmerja okus in potrebe potrošnikov. Brez tega se ne more izdelati potrebnih zanesljivih prognoz in planov, ne more uspevati učinkovitost pri delu, organizacija in tržni mehanizem.

Organizacija mora biti totalna. Ničesar ne sme prezreti ali pustiti ob strani. Človeška delovna skupnost je tako podobna neke vrste stroju, ki ji organizatorji dela pravijo ekipa. V ekipi posameznik ne pomeni nič. Vse odločitve sprejema ekipa kot celota.

Učinkovitost, potrošnost in organizacija imajo svoje dobre strani. Zato jih je napačno kar enostavno odklanjati ali prezirati v sodeljevanju, dokler človek ohrani svoj položaj in vlogo subjekta. Ker pa je eden vidnih rezultatov dejstvo, da človek postaja objekt manipulacije in je postavljen pred dejstvo, ali sprejme vlogo koleščka v sestavi ekipe, se odnove duševni in socialni samostojnosti ali ga pa izključijo iz svoje srede, da pomnoži vrste nekoristne brezosebne množice, potem do teh pojavov ne moremo biti ravnodušni in brezbrizni ter jih sprejeti brez potrebne kritičnosti.

Vsi, ki bodo izključeni iz delovnih ekip ali vanje sploh ne bodo

nikoli sprejeti in bodo potisnjeni ob stran, bodo živo občutili, da jim je kršena osnovna pravica do dela in delati. Osebe v najlepši življenjski dobi bodo potisnjene ob stran, bodo „obrobni elementi družbe“, brez vpliva na odločitve v družbenem življenju, njihova mnenja ne bodo upoštevana.

Gotovo se bo del novih brezposelnih posvetil kulturnemu delu in služnostnim poklicem, v kolikor jih tehnologija ne bo mogla odpraviti. Za mnoge pa bo brezdelje in uporaba prostega časa preveč življenjski problem.

Pereče bo tudi vprašanje vzgoje in izobrazbe mladine, predvsem kaj bo z mladino, ki v znanju ne bo dosegla ravni, ki jo zahteva tehnološki proces. Poklicna izbira bo menda bolj težka in komplicirana.

Povečale se bodo razlike med bogatimi gospodarsko naprednimi deželami in deželami v razvoju ali zaostalimi deželami. Nerazvite dežele se bodo čutile še bolj zapostavljene. Nevoščljivost in nezadovoljstvo bosta še večji, vprašanje mednarodne socialne pravičnosti se bo zaostri.

Potreben je optimizem

Nova doba tehnološkega razvoja, ki je danes že na začetku in v napovedih, bo jutri življenjska realnost. V kolikor hoče pomagati človeku k življenjskemu cilju, je boljji dar. Kot tako jo moramo

sprejeti in vrednotiti, dati ji moramo pravi obraz. Rešitev ni, da se ji upiramo, plavamo proti toku. Plavanje proti toku je vedno nesmisel. Umetnost in dolžnost življenja je, da ga z vsemi novostmi, z vsem, kar prinaša, usmerjamo v pravo smer, h končnemu cilju, in če je treba, vozimo čez drn in strn v varni pristan.

Na jutrišnji dan, ki bo kmalu danes, je treba misliti in se pripraviti. Z ozirom na ta jutrišnji dan in njegove potrebe je treba pripraviti mladino, ji nuditi odgovarjajočo vzgojo in izobrazbo, da bo kos nalogam, ki jo čakajo. Predvsem ji je potrebno nuditi veliko mero duhovnih vrednot in trdne vere, da bo tako njena duhovnost najmanj na isti ravni kot tvarni napredek. Temu primerno je potrebno prilagoditi družbeno in organizacijsko življenje, da potem ne bo nepotrebnih presenečenj in pretresov! Naš čas nas na to opozarja, ne preslišimo tega opozorila.

Avgust Horvat

Katoliške šole v ZDA

Novo šolsko leto v ZDA je spet pokazalo težko krizo katoliškega šolstva. V državi Wisconsin ni začelo pouka 25 katoliških ljudskih šol in ena srednja šola. Že prejšnje leto so v isti državi zaprli 39 katoliških šol. Vzroki krize so finančnega značaja.

**Pred 500 leti
je umrl
pisatelj knjige
„Hoja za Kristusom“**

Tomaž Hammerken, to je bilo pravo ime Tomaža Kempčana, se je rodil v l. 1380 v porenjskem mestu Kempšu, od tod izvira njegovo drugo ime Kempčan. Ko je dopolnil dvanajst let, je šel v Dovenster na Nizozemskem in je stopil v redovno hišo „Bratov skupnega življenja“. To bratovščino je ustanovil Gerhard Groote z namenom, da bi z mističnim duhom prepojil krščansko življenje na Holandskem. Duhovna vzgoja teh bratov v mladih letih je Tomaža nagnila, da je l. 1399 vstopil v avguštinski konvent „Sv. Neže na Gori“ blizu Zwolle, kjer je l. 1408 naredil redovne obljube. V mašnika je bil posvečen l. 1413. Leta 1448 je postal subprior in je to službo opravljal do svoje smrti 8. avgusta 1471. Njegove zemeljske ostanke so večkrat preselili, sedaj počivajo v cerkvi sv. Mihaela v Zwolle.

Ti kratki osebni podatki narekujejo življenjsko smer Tomaža Kempčana. Bil je mož majhne postave, skrben in vesten pri delu, z drugimi ljudmi ljubezniv, drugače pa redkobeseden in zadržan. Večino svojega življenja je prebil v redovni celici; knjige so bile njegova najbolj prisrčna zadeva. Čeprav je bilo njegovo življenje omejeno med štiri ozke stene redovne celice, kjer je preživel sedemdeset let tihega samostanskega življenja, je postala prav ta skromna redovna celica rodovitno polje, ki je dalo bogato žetev. Pouk novincev, prepisovanje roko-

pisov, izdanje 39 ascetičnih in zgodovinskih knjig so sad njegovega redovnega življenja. Med ascetična dela spadajo zlasti knjige: Redovna disciplina; Nabožni nagovori na brate; Redovnikov abecednik; med zgodovinske knjige je prištevati: Življenje device Lidvige; Zgodovina gore sv. Neže; Življenje Gerarda Nogni in Florencija.

Iz vseh teh knjig veje globoka pobožnost; mnogo izmed njih je bilo prevedenih na druge jezike. Toda največjega priznanja je bila deležna Kempčanova asketična knjiga praktičnih navodil za gojitev pristnega duhovnega življenja. Pisana je v krepki, na preprosti latinščini. Hoja za Kristusom je bila prvič objavljena l. 1441 in ni asketično delo v strogem pomenu besede, čeprav je njena govorica prežeta z mističnim duhom. V nasprotju z mistično književnostjo tedanje dobe je Hoja za Kristusom pisana v jasnem in preprostem jeziku, da jo vsakdo more razumeti. Prav ta preprostost in jasnost sta pripomogli, da je Kempčanova Hoja za Kristusom postala poleg sv. Pisma najbolj brana knjiga in je imela velik vpliv na krščansko življenje.

Prvi slovenski prevod je iz leta 1719. Oskrbel ga je kapucin P. Hipolit iz Novega mesta. Leta 1745 je izšel nov prevod. V 19. stoletju so v slovenskem jeziku izdali nov prevod: J. Salokar (1820), bogoslovci lavant. semenišča (1872) in Andrej Kalan (1888). Zadnji

dve izdaji je pripravil Aleš Ušeničnik.

Nekateri so dvomili, da je Hoja za Kristusom Kempčanovo delo; pripisovali so jo teologu Gersonu ali duhovnemu pisatelju Groote. Zopet drugi so domnevali, da je Hoja za Kristusom le skupek asketičnih spisov članov združbe „Bratov skupnega življenja“ in jih je Kempčan samo zbral in uredil. Toda vsa ta mnenja so se izkazala za neutemeljena in je trdno dokazano, da je Tomaž Kempčan resnični avtor Hoje za Kristusom, knjige, ki je pet stoletij varna vodičeljica krščanskega duhovnega življenja.

M. L.

Tomaž Kempčan

Morris West - Pavle Rant
Ilustriral: Hotimir Gorazd

Ribičeve sandale

„To prav dobro vem. Italijanske žene so čudovite ljubimke in dobre matere. Kot ženam, čeprav to niso uradno, jim vedno nekaj manjka. Domišljajo si, da so jim možje v breme, pa zato vso skrb posvečajo otrokom.“ Campeggio je za hip prestal, potem pa s poudarkom povedal sleherno besedo:

„Če bi bil jaz na vašem mestu, bi pretrgal vse vezi. Poslovil bi se s krepkim zbogom.“

„Jaz pa sem vanjo zaljubljen in bi podvzel vse, da bi si jo ohranil,“ je hitro odvrnil Faber in se postavil pred Campeggia: „Nobene pravice nimam, da bi vas prisilil k izpolnitvi kakršnega koli dogovora. Vaš položaj direktorja Osservatore Romano je neprimerno bolj kočljiv kot moj. Vso pravico imate torej, da svojo ponudbo prekličete.“

„Iskrena hvala,“ je dejal Campeggio, „a je ne maram preklicati. Sem že zapleten v stvar in bojim se, da sva se oba prelevila v zarotnike, čeprav ne ravno z najboljšimi uspehi.“

Deset dni pred praznikom sv. Ignacija Loyole je Télémond prejel pismo kardinala Rinaldija; bil

je že upokojen in je živel v svoji hišici na deželi. V pismu je Rinaldi ponujal prijateljstvo in prosil, da bi ga Télémond prišel obiskat.

Na vsak način je pismo izražalo neverjetno vzpodbudo s strani cerkvenega kneza in Télémonda je resnično prevzelo, kajti sredi številne rimske cerkvene skupnosti je bil še vedno svoje vrste tujec. Jezile so ga izrabljene šege te družbe in neodjenljiva zaverovanost ga je motila. A na vsem lepem mu je nekdo iz te družbe ponudil roko in to z glasom, ki sta ga napolnjevali razumevanje in dobrota. Iz vsega srca se je Télémond za povabilo zahvalil.

Rinaldi in Télémond sta se tudi takoj našla. Kardinal ga je popeljal na sprehod po vrtovih in mu obenem pripovedoval vse zgodovinsko ozadje, od etrurščanskih časov naprej. V vrtu so se igrali otroci kardinalove nečakinje in njih smeh je napolnjeval vse ozračje z otroškim smehom.

Télémonda je gostiteljeva prijaznost prevzela. Sedla sta na marmornato klop in pila čaj, medtem pa opazovala krape, ki so leno plavali med lokvanji. Potem se je Rinaldi z vso lastno mu spretnostjo in prijaznostjo lotil merjenja Télémondove bistrosti.

„Rim ima kamaleonske lastnosti, za vsakega obiskovalca ima drugačno barvo. Kakšen se pa zdi vam, oče?“

Télémond mu je odkrito odgovo-

ril: „Nič kaj prav se ne najdem. Še mojega jezika ne govore. Počutim se kot človek s podeželja med mestjani. Kar skrbi me vse skupaj, ker se mi zdi, da se ne znam več izražati.“

Rinaldijev obraz ni bil več tako resen.

„Mi smo, ki smo pozabili umetnost razumevanja bližnjega. In prav imate v svojem gledanju. Težak je vaš položaj.“

„Prav rad bi slišal vaše mnenje, eminenca, o tem položaju.“

„So nekateri, ki jim je Cerkev takó kot rokavica. Jaz sam, na primer, ki znam živeti samo v urejenem svetu. Razumem ves ustroj, poznam vse njene trdne točke in tudi vsa ranljiva polja. A to še ni nobena zasluga, tudi ne krepost. Morda je zadeva značaja in sposobnosti. In nič ni v zvezi z vero, upanjem in ljubeznijo. So ljudje, ki so bili rojeni kot dobri služabniki države, in so drugi, ki imajo sposobnosti vodstva Cerkve. Je pa to neke vrste dar božji, če tako hočete, a dar, ki je podvržen skušnjavam. Jaz sem jim nekajkrat podlegel.“

Kardinal je malce postal, potem pa nadaljeval:

„Imate pa tudi ljudi, ki si s Cerkvijo nataknejo raševino. Ni še rečeno, da bi bili manj verni, ne. Morda znajo bolj globoko ljubiti, a se ne počutijo dobro v strogih kolesnicah discipline. Zanje je pokorščina vsakdanji kruh, za nas pa primerna priložnost prilago-

ditve, ki včasih rodi obilne sado-
ve. Ali razumete, kaj sem hotel
povedati?"

„Razujem, a se mi zdi, da se
vaša eminenca podcenjuje, in to
samo meni na ljubo.“

„Ne, to pa gotovo ne,“ je urno
poudaril Rinaldi. „Preveč sem že
star, da bi v prazno hvalisal. Prav
dobro poznam svoje slabosti... A
vrniva se k stvari. K težki krizi,
ki jo prav zdaj preživljate.“

„Res, težka kriza me daje,“ je
pripomnil Télémond. „Ubogal sem
in po nalogu prišel v Rim, tukaj
pa ne morem najti miru.“

„Vi niste bili rojeni, da bi ži-
veli v miru, dragi prijatelj. To je
dejstvo, s katerim se morate naj-
prej sprijazniti. Morda miru ne
boste našli vse do zadnjega diha
življenja. Vsakdo med nami mora
nositi svoj križ, in to po meri
lastnih bridkosti... Ali poznate
moj križ?... Ta, da sem bogat,
da sem sam s seboj zadovo-
ljen, vem pa, da tega nisem za-
služil. In vem tudi, da bom na dan
poslednje sodbe stal pred Gospo-
dom, odvisen od njegovega usmi-
ljenja in dobrih del mojih bratov.“

Télémonda so besede priznanja
prevzele. Drznil si je vprašati po
krajšem molku: „In moj križ, emi-
nenca?"

Starčkov glas je postal že bolj
topel.

„Vaš križ, sin moj, je v razdvo-
jenosti na eni strani med vero, ki
v vas živi, in pokorščino, ki ste si
jo sami naložili, na drugi pa med

osebno vnemo raziskovanja glob-
ljega spoznanja Boga v vesoljstvu,
kakor ga je On ustvaril. Vi misli-
te, da ni spornosti med temi toč-
kami, a ste vi sami vsakdanji pred-
met tega spora. Za vas bi bila
osebna nesreča, če bi morali pre-
klicati svojo predanost veri; a
kljub temu ne morete prenehati z
iskanjem, ne da bi to prizadelo va-
šo osebnost. Imam prav?"

„Da, eminenca, prav imate, a
niste mi povedali, kako naj prena-
šam svoj križ, saj me njegova te-
ža pritiska k tlom. In da ne bo
premalo teže, so mi zdaj naložili
novo: živeti v Rimu.“

„Ali bi nas radi zapustili?"

„Da, a sram bi me bilo pobeg-
niti. Predvsem zato, ker se zave-
dam, da je zdaj čas odločitve. Me-
nim, da sem dolga leta dovolj mol-
čal in takó moje misli stoje na
trdnih osnovah. Zdaj čutim, da jih
moram javno izvesti in podvreči
kritiki. Je dolžnost, ki jo moram
izpolniti, kakor sem jo doslej vsa
leta iskanj in učenja.“

„Potem to dolžnost izpolnite,“ je
dejal Rinaldi.

„Seveda, a je še druga težava
vmes, eminenca. Nisem ne preda-
vatelj ne časnikar in ne znal se
bom javnosti predstaviti.“

„Če nimate teh darov, imate pa
druge: dobro srce in jasnost po-
gledov. To je pa za katerega koli
človeka dovolj močno orožje.“

„Ne dam preveč na svoj pogum,
prej me je strah.“

„Strah pred čem?"

„Pred trenutkom, ko bi me dvojnost oseb v meni razklala in... s tem bi bil do kraja uničen.“

Kardinal Valerio Rinaldi se je dvignil in položil roko na jezuitoovo ramo: „Sin moj, vi ste eden izmed redkih ljudi, ki so me v življenju navdahnili z najlepšimi občutki. Naj se zgodi karkoli po vašem predavanju prihodnji teden, vedno računajte z mojim prijateljstvom.“ Zasmel se je in nadaljeval: „Je že tako, da slikarji, pesniki in filozofi potrebujejo varuha, ki naj jih ubrani pred inkvizicijo. Morda sem jaz zadnji med temi varuhi!“

Odlomki iz tajnih zapiskov

Velikega Duhovnika Cirila I.

Ves teden me je mučilo nekaj, kar bi lahko imenoval skušnjave, prihajajoče iz kraljestva teme. Jalo vo pehanje človeške družbe za svoj obstanek pa navidezen nesmisel slehernega navora, da bi dosegli spremembo, sta me morila. Ko sem molil, sem čutil praznino: skratka, živel sem spet v agoniji, kakor jo iz časov zapora nisem več poznal.

Posvetil sem se preišljevanju o trpljenju in smrti Našega Gospoda; za hip sem doumel pomen Njegovih žalostnih besed s križa: „Oče, zakaj si me zapustil?“ Takrat je Kristus videl, kakor vidim jaz sedaj brezumen nesmisel ponorelega sveta, iz čigar osrčja so švigale razkrajajoče sile in ga drobile.

O tistem trenutku sta se ml njevgo življenje in smrt najbrž zdelala velikanska brezplodnost, kakor zdaj vidim jaz svoje življenje in delo v vlogi Kristusovega namestnika. A vendar je Učitelj dotrpe in tudi jaz moram. Če je On, človek, a Bog mogel trpeti brez tolažbe Očetove, kako naj potem jaz odvrnem čašo, ki mi jo Njegove roke ponujajo? Oklenil sem se z vsilo te misli, da mi ne bi ušla, ker tako bi me spet zajela tema in obup. Počasi sem prihajal k sebi, čeprav telesno izmučen, a do dna prepričan o bistvu modrosti, ki je v veri. Jasno sem dognal težko vprašanje, pred katerim se znajdejo vsi brez vere v Boga, kako prikazati vsaj v neki obliki vso strašno praznoto človeških naporov.

Vernemu je življenje boleča skrivnost, nevernemu pa (in teh je na stotine milijonov, ki jih božja milost še ni dosegla) včasih prava norost, vedno grozeča in pogosto neznosna.

Danes je prišlo drugo pismo Kamenewa. Izročeno je bilo v Parizu tamošnjemu škofu-kardinalu in poseben sel mi ga je prinesel. Besede so bolj zapletene kot v prvem, a v njih zaznavam večjo stisko:

„Prejel sem Vaše sporočilo in se zanj zahvaljujem. Zdaj v materi Rusiji cveto sončnice in preden bodo spet ponovno zacvetele, bova najbrž potrebna drug drugemu.“

Vaše sporočilo mi pravi, da mi zaupate, a moram biti pošten in

reči, da ne smete zaupati, kar delam, in tudi ne, kot vas bodo obvestili, kar rečem. Vi dobro veste, da živiva v zelo različnih okoliščinah. Vam priznavajo pokorščino in zvestobo, ki ju v mojem delovnem področju ne morem najti. Držati se na površju je samo tako mogoče, a tudi popustiti v manjših zadevah, da preprečim večji pritisk.

V enem letu, morda že prej, bomo tik pred začetkom vojne. Jaz pa hočem mir. Vem, da ga ne bomo dosegli s pogajanjem, ki bodo samo eni strani v korist. Še več, niti svojemu ljudstvu ne morem postaviti zahtevo v tej smeri. Zanjel me je hudournik zgodovine; čezenj bi sicer prišel, a smeri toka zamenjati ne morem.

Mislim, da razumete, kar sem hotel povedati. Prosim Vas, da bi s čim večjo jasnostjo govorili o tem s predsednikom Združenih držav, če bo mogoče. Bil sem že z njim skupaj. Cenim ga. V zasebnem življenju bi mu zaupal, a na javnem polju je žrtev pritiskov kakor jaz, in morda še bolj kot jaz, kajti njegov mandat je krajši in vpliv javnega mnenja močnejši. Če morete z njim dobiti zvezo, lepo prosim, da v vsem ravnate v največji tajnosti in z vso previdnostjo. Dobro veste, da bom prisiljen odločno zanikati kakršnokoli možnost obstoja nekega zasebnega stika v najinih razgovorih.

Ne morem Vam še trenutno svetovati dovolj varne poti, po kateri bi mi mogli pisati. Vsake toliko časa boste pa prejeli prošnjo za

zasebno avdienco z velikim gospodom, Georg Wilhelm Forster se piše. Z njim lahko odkrito govorite, a ne oddajte nobene zapisane stvari. Če Vam bo pa uspelo vzpostaviti stik s predsednikom Združenih držav, ga v razgovorih omeňajte kot Roberta. Res smešno je, da se moramo v razgovorih o obstoju človeštva zatekati k tako otroškim domislicam.

Vi ste srečni, ker morete moliti. Meni ostaja samo delo in če polovico časa prav izrabim, sem že lahko srečen.

Ponoviti Vam moram opozorilo. Vi ste prepričani, da nosite ribičeve sandale, jaz pa, da moram z lastnimi čevlji paziti, kajti tla so spodrsrljiva. In ne zaupajte mi več kakor jaz sam sebi. Mučenštva v mojem svetu ne poznamo več. Vas pozdravlja Kamenev.“

Zame je pismo zgodovinsko važno. Človek namreč, ki je na silo hotel iztrebiti vero v vseh deželah Rusije, zdaj v papežu išče posrednika za razgovor z drugo polovico sveta.

Jasno vidim, da mi Kamenev ničesar ne ponuja, niti obnovo vere v Rusiji niti zmanjšanja pritiska in preganjanja. Tudi Združenim državam ne ponuja ničesar kot predplačilo miru. Nekateri zelo važni znaki kažejo, da me hoče samo izrabiti za dosego prednosti. A kljub temu še vedno mislim, da je božja roka vmes pri najinih stikih. Zato nikakor ne bom smel dopustiti, da bi te stike izrabili zgolj za politične spletke.

Uradno bi se morali obrniti na vlado Združenih držav preko našega Državnega tajništva. A v tem primeru si te poti ne smemo privoščiti. Zato sem poslal brzojavko kardinalu Carlinu v New York, proseč ga, naj čim prej pride na obisk: tako mu bom lahko vse razložil in prosil, naj stopi v neposredno zvezo s predsednikom Združenih držav.

Ko bo razgovor s Carlinom končan, se bo šele začelo: kot bi po jajcih hodili, tako previdni bomo morali biti. Najbolj drobna slutnja ameriškega tiska lahko za vedno podre to tenko bilko upanja v mir... Jutri moram opraviti mašo v dober namen za ugoden potek razgovorov.

Davi sem prisostvoval prvi seji kongregacije za redovnike v navzočnosti vodij glavnih redov. Namen teh sestankov je določiti najboljši način prilagoditve teh organizacij sproti se menjajočim pogojem življenja na svetu, obenem pa obilnejšega sodelovanja in z večjo prožnostjo v poslanstvo Cerkve pri reševanju duš.

Vse to je dokaj zapleteno in vsega hkrati ne bomo rešili. Vsak red ljubosumno ohranja svojo tradicijo in tudi vplivnostne položaje znotraj Cerkve. Prepogostoma je tradicija zavora apostolskih naporov. Je pa še druga težava. Oblika vključevanja novih članov v redovih je nevarno počasna, kajti mnogi dobronamerni duhovi se znajdejo v kolesnicah pravadnega

pravilnika in obenem jih še obleka in način življenja zavaja proč od časa, v katerem žive.

In spet sem pred glavno nalogo svojega papeštva: kako naj besedo prenesem v krščansko delavnost; kako naj postrgam vso navlako zgodovine, da bodo klice prvotne vere spet zablestele v vsem bogastvu. Če so ljudje resnično združeni z Bogom, ni prav nič važno, kakšna oblačila nosijo, kako izpolnjujejo svoje duhovne vaje, po kakšnih pravilih se ravnaajo. Redovniška pokorščina bi morala pustiti v človeku svobodo, kot je dana vsem otrokom božjim. In tradicija bi morala biti samo svetilnik na poti v bodočnost. Podedovali smo preteklost, živimo pa v sedanjosti in za bodočnost.

Menim, da je že čas, da globlje preiščemo in jasno določimo vlogo laikov v Cerkvi. Protiverska miselnost je znak nezadovoljstva vernikov. Dejstvo je, da je upor proti cerkvenemu nauku manj splošen pojav kot pa posamezni in postopni odmiki iz verskega območja, ki se izživlja v nepremostljivi opreki s svetom, v katerem je dano ljudstvu živeti. Vsi tisti namreč, katerih hotenja presegajo duševne sposobnosti krajevnega pastirja, drug za drugim puščajo prazna svoja mesta v cerkvenih klopeh in se podajajo na pot iskanja nadomestkov in delnih resnic, kar na splošno ne prinaša niti miru niti sreče, pač pa neke vrste samozadovoljnost.

V današnjem svetu pa, ko bo človek vsak čas stopil na luno, se obzorja časa vsak hip zmanjšujejo in skrbi me, da se ne bomo dovolj urno zavrteli in priličili spremembam.

V nekaj tednih bodo počitnice... preživel jih bom v Castel Gandolfo. Sprememba mi bo nudila možnost razmišljanja. Nisem si upal omeniti državnemu tajniku, da imam namen napraviti nekaj obiskov v bližnji okolici... tudi bi bilo zelo nerodno zame in italijansko vlado, če bi kje trčili z drugim avtom: lepa reč bi bila, če bi sredi ceste videli papeža, kako se razburja pred italijanskim šoferjem nekega tovornjaka.

Na počitnicah bi se rad srečal s prijateljsko dušo. A doslej je še nisem srečal. Osamljenosti je precej kriva tudi moja mladost v priomeri s člani kurije, a z božjo pomočjo ne mislim postati postaran mladenič.

Zdaj tudi razumem, zakaj so se nekateri moji predniki obdali s sorodniki. Ni dobro človeku samemu biti.

Kamenev je poročen in ima sina in hčerko. Srečen bi bil, ko bi vedel, da je njegov zakon srečen. Če ni, mora biti še bolj osamljen kot sem jaz. Nikdar mi ni bilo žal, da sem ostal samski, vedno pa sem zavidal tiste, ki jim je delo v Cerkvi potekalo med otroki.

Groza, kaj bo z njimi, če izbruhne nova vojna? Groza, a do vojne ne sme priti, ne sme in ne sme!

Slovinci ob meji

Goriška

Okoli osemsto Slovencev je na praznik Žalostne Matere božje poromalo na Barbano. Romarji so prišli iz vseh slovenskih župnij na Tržaškem in Goriškem. — V Gorici je bilo 9. mednarodno tekmovanje pevskih zborov; nastopili so tudi trije pevski zbori s Tržaškega in Goriškega. — Sredi septembra so imeli goriški dijaki študijske dneve v Žabnicah, vasi pod Sv. Višarji. Tri dni so razmišljali in razpravljali o važnih verskih in narodnostnih vprašanjih.

Tržaška

Po večletnih prizadevanjih in protestih je italijanska vlada končno le odprla na strokovnem zavodu v Trstu oddelka za orodarje in šivilije. To naj bi bil začetek slovenske strokovne šole, katero tržaški Slovenci že več let zahtevajo. — Tržaški skavti in skavtinje so se zbrali k sv. maši na Opčinah; po sv. maši so zborovali v Finžgarjevem domu; po kosilu pa so šli na izlet v dolino Prčedol, kamor so prišle tu-

di goriške skavtinje. Dan so zaključili s tabornim ognjem. — Tržaški harmonikarji so dosegli na vsedravnem harmonikarskem tekmovanju prvo mesto.

Koroška

Zveza cerkvenih pevskih zborov v Trstu je letos priredila počitniški tečaj za svoje pevce v Tinjah na Koroškem. Na tečaju se je zbralo veliko pevcev skoraj iz vseh slovenskih krajev na Tržaškem. Prvo polovico dneva so posvetili študiju in vajah, popoldan pa so porabili za razne izlete. — 10. oktobra so proslavljali na Koroškem petdesetletnico plebiscita, v katerem so se koroški Slovenci odločili za Avstrijo. Obljub, ki jih je pred plebiscitom Avstrija dala Slovincem, pa še do danes ni izpolnila; nasprotno raste pritisk in zapostavljanje vsega, kar je še slovenskega.

Slomškova proslava v Bazovici

V nedeljo, 29. novembra, je priredil Slomškov dom v Bazovici na Krasu (Trst) ob sodelovanju slovenskega državnega učiteljišča „Anton Martin Slomšek“ posebno akademijo v počastitev 170-letnice Slomškovega rojstva. Slavnostni govor je imel dr. Anton Kacin.

Celovška škofija

Za stolnega kanonika v Celovcu je bil imenovan vodja slovenskega dušnopastirskega urada Filip Mllog. Dosedanji kanonik — sholastik Aleš Zechner; pa je postal stolni dekan.

Patriarh — član Akademije

Poglavarja bolgarske pravoslavne Cerkve, patriarha Cirila, so izbrali za člana bolgarske Akademije znanosti. Priznanje so mu podelili zaradi spisov o cerkveni zgodovini in kulturi bolgarskega naroda. Posebej so uradno pohvalili njegovo študijo iz leta 1969, ki dokazuje bolgarske pravice v Makedoniji.

Sorodnost v nauku in praksi

Voditelj zunanjega urada ruske pravoslavne Cerkve, metropolit Nikodim, je v zadnji številki „Lista“ moskovskega patriarhata glede odnosov med pravoslavni in katoličani zapisal, da imata pravoslavna in katoliška Cerkev isti nauk o zakramentih in druga drugi priznavata veljavnost podeljenih zakramentov.

Ali je mogoče?

Bolivijski sociolog prof. Guzmán je v svoji študiji o verskem položaju dežel Južne Amerike ugotovil, da od 240 milijonov krščenih katoličanov živijo po veri le 14 milijonov.

Cigansko romanje

Cigani priredijo vsako leto veliko cigansko mednarodno romanje. V preteklosti so romali že v Rim, Lurd, Altenburg, Zaragozo in v belgijski Banneaux. Lansko leto pa so prosmali v Fatimo na Portugalskem. Tudi to šesto mednarodno cigansko romanje je lepo uspelo.

Smrt ruskega misleca

Pred meseci je v Meudonu v Franciji umrl Pavel Evdokimov (69 let), ruski filozof in teolog, največji ruski pravoslavni mislec za filozofom Berdjajevim. Rojen je bil v Leningradu. Med njegovimi pomembnejšimi deli so razprave: Dostojevski in zlo; Žena in rešenje sveta; Poroka, zakrament ljubezni.

Po storjeni škodi

Münchensko sodišče je ustavilo postopek proti pomožnemu škofu Defreggerju, ki naj bi bil zapleten v usmrnitev talcev v italijanski vaši Filetto leta 1944. Po mnogih preiskavah ga je oprostilo krivde zaradi pomanjkanja dokazov. Prej pa toliko pisanja! Nadškof Döpfner je pomožnemu škofu ponudil službo škofovega vikarja za južni del škofije, a je ta predlog odklonil. Pač pa je sprejel imenovanje za škofovskega

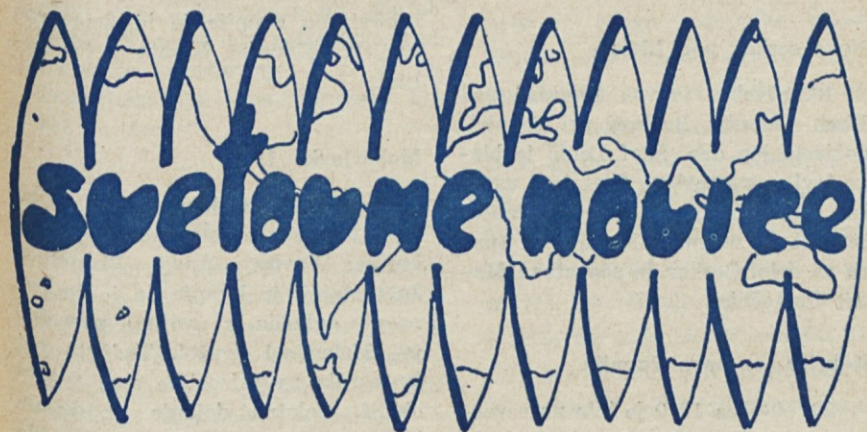
vikarja v zadevah redovnic münchenške nadškofije.

Ločitev od države

V Angliji je vzbudil močno polemiko zakonski predlog lorda Grantchesterja. Ta je predlagal, naj bi anglikansko Cerkev ločili od države. Kraljica naj bi se odpovedala imenovanju škofov. Anglikansko Cerkev naj bi vodila splošna anglikanska cerkvena sinoda. Cerkveni zakoni naj bi ne bili več tudi državni.

85-letni novinec

V mestu Oviedo (Španija) so sprejeli v dominikanski red 85-letnega upokojenega rudarja. Novi redovnik je vdovec in oče desetih otrok. Od njegovih otrok jih je kar šest postalo duhovnikov. Gotovo je to izreden primer, ki tudi kaže, da za redovniški poklic ni nikdar prepozno.

Teološki tečaj za laike 1970

Od 9. do 26. novembra je bil na teološki fakulteti v Ljubljani teološki tečaj za izobražence, zlasti za študente. Naslov teme je bil: „Kaj nam naposled prinaša Kristus?“ in „Krščanstvo je vera v novo življenje“. Govorili so pisatelj Alojz Rebula, škof dr. Grmič, profesorji: Strle, Perko, Trstenjak in gg. Janežič, Rajhman in Gabrovec.

Nova cerkev pod Lisco

18. oktobra je vas šmarčna pod Lisco (župnija Boštanj pri Sevnici) doživela lep dan. Škof Lenič je blagoslovil novo cerkev. Škof je k uspešno dokončanemu delu vaščanom čestital in se zahvalil župniku španu za delo. Cerkev je posvečena Mariji Pomočnici.

Kokrica — nova župnija

23. oktobra 1970 je bila na severnem robu Kranja ustanovljena nova

župnija Kokrica. Iz male vasi je po vojni naselje izredno naraslo. Danes živi na ozemlju nove župnije 2000 prebivalcev. In to število še vedno raste. — V pridigi po prebrani ustanovni listini je nadškof Pogačnik govoril o pomenu in vlogi župnije v Cerkvi ter posebej vabil župljane, naj se marljivo udeležujejo nedeljske maše ter prejemajo zakramente, da bo nova župnija tudi resnično duhovno živa. — Za upravitelja župnije je bil imenovan Ladislav Kovačič, župnik v Predosljah.

Mohorjevke 1971

Celjska Mohorjeva družba je za leto 1970 izdala poleg koledarja tele knjige: **Povest „Ana“**. Pisateljica Juži Munik iz Kranja se je že ponovno oglasila s svojimi povestmi pri Mohorjevi družbi. Tudi to pot je izbrala za prizorišče svoj rojstni okoliš. Celotno dejanje se dogaja blizu tam — v Bohinju. — **Katoli-**

cizem v poglobitvenem procesu. Knjigo je napisal dr. Vl. Truhlar. — 2000. K. May, J. Verne ali novinar, vsak bi po svoje opisal, kakšen bo svet čez trideset let, ko se bo pisalo 2000. Pisatelj dr. A. Kukelj posveča svoje ogromno znanje slovenskemu narodu po Mohorjevi družbi. — Knjiga o Indijancih. Friderek Baraga ni bil časnikar, ki bi iskal na severu Amerike, kaj bi zanimivega videl, da bi hitro obvestil radovedne bralce, temveč je iskal duše, ki bodo po njegovi žrtvi deležne milosti in opravičenja.

Bogoslovni vestnik 1970

(1-2) je v Ljubljani izšel in s tem začel 30. leto svojega izhajanja. Na 172 straneh podaja govore s proslave 50-letnice Teološke fakultete v Ljubljani ter predavanja na teološkem tečaju ob priliki proslave stoletnice 1. vatikanskega koncila v Ljubljani, pa tudi dve razpravi (dr. Grmičevo in dr. Aleksičevo). V njem je natisnjeno tudi slavnostno predavanje prof. dr. A. Trstenjaka „teološka fakulteta nekoč in danes“.

Dr. Pogačnik na konferenci avstrijskih škofov

3. novembra 1970 se je začelo redno jesensko zborovanje avstrijskih škofov na Dunaju. Trajalo je tri dni. Prvič se ga je kot opazovalec udeležil tudi ljubljanski nadškof Pogačnik. Škofovski konferenci iz Jugoslavije in Avstrije sta namreč

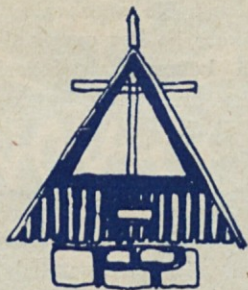
sklenili, da si bosta izmenjavali izkušnje s pomočjo opazovalcev. Avstrijske škofove bo kot opazovalec zastopal na konferencah jugoslovanskih škofov dr. štefan Laszlo, gradiščanski škof.

Tudi Postojna misijonsko ozemlje

Dekan Vladimir Pirih pravi, da v Postojni niti petdeset odstotkov otrok, rojenih v župniji, ni krščenih. Zgodi se, da hodijo otroci ateistov k maši, otroci vernih staršev pa ne... Obisk pri mašah ni najboljši, okrog 30 odstotkov.

Srebrni jubilej celovškega škofa

9. novembra 1970 je celovski škof dr. Jožef Köstner praznoval svoj 25-letni škofovski jubilej s somaševanjem enega kanonika, enega dekana, enega kaplana, enega kateheta in enega redovnika celovške škofije. Slavnostno pridigo ob tej priložnosti je imel upokojeni salburški nadškof dr. Andrej Rohrach, njegov prednik v Celovcu. Dejal je, da je vsak škof danes v križnem ognju obveščevalnih sredstev: enim je premalo napreden, drugim preveč. — V 25 letih škofovanja dr. Köstnerja je bilo v celovski škofiji posvečenih 170 novomašnikov, 36 cerkva v celoti ali delno sezidanih in 511 bogoslužnih prostorov.

MEDNARODNA
MISIJSKA
ORGANIZACIJA
V
ARGENTINI

venska arhitekta Vombergar in Eiletz. Pri kosilu je bilo okrog 250 ljudi.

Ob 4 popoldne so bile pete litnije, nato pa je sledila blagoslovitev, ki jo je opravil msgr. Orehar. G. Sodja je razložil namen zavoda, gojenci so zapeli misijonsko himno, vse navzoče sta pozdravila tudi eden od gojencev ter zastopnik staršev.

Po pesmi Nova mladina je bila še mala misijonska tombola.

Proslava Brezmadežne

Slovenska mladina Velikega Buenos Airesa, organizirana v SDO in SFZ, je priredila 8. decembra proslavo na čast Brezmadežni. Proslava je bila v Slovenski hiši. Maševal in pridigal je msgr. Orehar, govor je imel predsednik SFZ Miha Stariha, vso zamisel proslave in scene pa je izdelal Janez Zorec.

Slavje v škofovem zavodu

Na zadnjo nedeljo v novembru je bila v Rožmanovem zavodu v Adroguéju kulturno družabna prireditve. Ob pol dvanajstih je maševal msgr. A. Orehar in poudaril pomen zavoda za vzgojo mladih fantov. Po skupnem kosilu se je začel ob štirih popoldanski program. Vse navzoče je pozdravil ing. Jože Žakelj, ki je tudi napovedoval program. Slavnostni govornik je bil prof. Tine Vivod, za njim pa je vse pozdravil zavodnik Leopold Malalan. Sedanji in bivši zavodarji so igrali zgodovinsko igro Jurij Kozjak, ki jo je po Jur-

Blagoslovitev Misijonskega zavoda

V nedeljo, 15. novembra, je bila v Baragovem misijonišču v Lanusu blagoslovitev novega poslopja Misijonskega zavoda. Z msgr. A. Oreharjem sta koncelebrirala vikar Slovenske vasi g. Janez Petek CM in vodja Misijonskega zavoda g. Franc Sodja CM.

Po maši je bil ogled zavoda, za katerega sta napravila načrte slo-

čičevi povesti priredil Niko Kuret, naštudiral pa režiser Marjan Willemart.

Proslava Kristusa Kralja

V nedeljo, 21. novembra, je bila v veliki dvorani Slovenske hiše proslava Kristusa Kralja. Sv. mašo je daroval msgr. Orehar. Po maši je imel govor g. Milan Magister, združeni pevski zbor pod vodstvom g. Jožefa Omahne pa je po kratkih uvodih ilustriral cerkveno leto s slovenskimi verskimi pesmimi.

Prvo sv. obhajilo

V nedeljo, 29. novembra je bilo v Slovenski kapeli prvo sv. obhajilo. Pri sv. maši, ki jo je daroval msgr. Orehar, in pri kateri so peli otroci iz tečaja škofa Rožmana, je pristopilo prvič k sv. obhajilu 62 dekle in fantkov. Po maši je bilo še fotografiranje in skupni zajtrk.

Duhovne vaje

V decembru so bile duhovne vaje za može in žene. V zavodu sv. Vincenca v Villa Devoto so bile od sobote 12. decembra ob 5 popoldne do nedelje popoldne za žene, naslednji konec tedna pa za može. Duhovnih vaj, ki jih je vodil g. Franc Sodia CM, se je udeležilo 162 žena in 112 mož.

Zaključek slovenskih šol

Zadnje dni novembra ali prve dni v decembru je bil po vseh slovenskih šolah zaključek šolskega leta. V zadnjem šolskem letu jih je obiskovalo okrog 700 naših otrok. Skupni šolski izlet ob koncu šolskega leta je bil v Otroško mesto blizu La Plata.

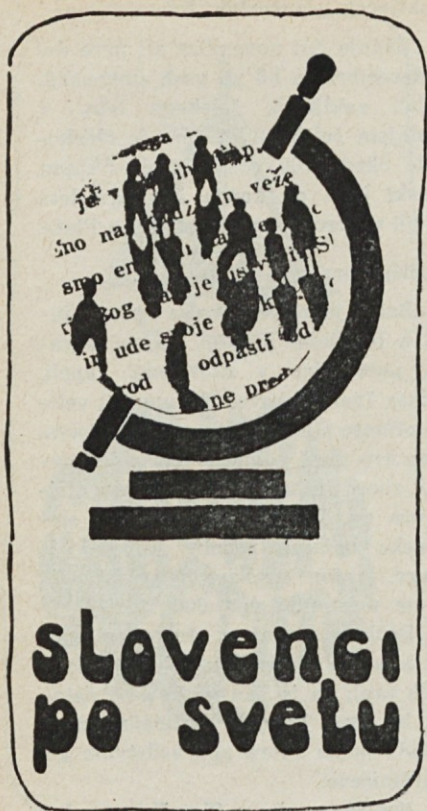
Božični prazniki

Božič je pritegnil vse naše rojake k božičnim mašam, največ seveda polnočnica v Slovenski kapeli. Slikar Ivan Bukovec je napravil veliko oljnato sliko Kristusovega rojstva. Eno uro pred polnočno mašo je pevski zbor Gallus pod vodstvom dirigenta dr. J. Savellija prepeval slovenske božične pesmi. Maševal je msgr. Anton Orehar. K sv. obhajilu je pristopilo nad 600 ljudi.

Božična maša za staronaseljence je bila na Paternalu. V popoldanskih urah pa je bila maša na Pristavi in nato koncert božičnih pesmi mladinskega zbora pod vodstvom ge. Geržiničeve.

Božično mašo v Slomškovem domu je imel msgr. Orehar, po maši pa je mladina priredila žive jaslice z božičnim petjem.

Zveza mater in žena pa je imela skrbno pripravljen in dobro oblikan božični sestanek v Slomškovem domu že v nedeljo, 20. decembra popoldne. Na sestanku je pel božične pesmi zbor žena in mater, ki ga je pripravil prof. J. Osana.

10 let fare Brezmadežne v Kanadi

V Kanadi se je po zadnji vojni najprej ustanovila župnija Marije Pomagaj v Torontu. Kmalu za tem pa je prišlo do ustanovitve druge župnije „Brezmadežne s čudodelno svetinjo“ v Torontu. Lansko leto je minilo od tega deset let. Cerkevni odbor je proslavil desetletnico uradne ustanovitve župnije 12. septembra. Župnik je v zahvalnem gove-

ru povedal, da je imela župnija v 10 letih okrog 400 krstov, okrog 100 porok in 26 smrti. Župnija je imela v teh 10 letih nekaj nad pol milijona dolarjev izdatkov in okrog 400 tisoč dolarjev dohodkov.

V Nemčiji je raztresenih že okrog 60.000 Slovencev

Vsi ti naši rojaki so po večini mladi ljudje, mlade družine. Med njimi deluje sedaj 11 slovenskih duhovnikov. To so: dr. Janez Zdešar, ki je narodni direktor, dr. Branko Rozman, dr. Franc Felc, dr. Franček Prijatelj, Ivan Ifko, Ciril Turk, Lojze Škraba, p. Janez Sodja, Mirko Jereb, Jože Cimerman in Ludvik Rot.

Na švedskem, v Angliji, v Belgiji in v Holandiji

Na švedskem je okoli 4000 Slovencev. Med njimi deluje duhovnik Jože Flis; v Angliji je okoli 700 rojakov. Oskrbuje jih duhovnik Franc Bergant. Za Belgijo in Holandijo sta dva duhovnika: Vinko Žakelj in Kazimir Gaberc.

V Franciji je šest slovenskih duhovnikov

V Parizu deluje še vedno en sam duhovnik Nace Čretnik. V Severni Franciji sta Stanko Kavalar in Anton Dejak. V starem Merlebachu je msgr. Stanko Grims. V Niciji vodi slovensko-krimsko skupnost kapucin p. Jakob Vučina.

Baragov dan v Ameriki

Ob koncu septembra 1970 je Baragova zveza priredila svoje letno zborovanje v kraju Ishpeming, ki ga je vodil njen predsednik msgr. F. Sheringer, z molitvijo pa začel škof Salatka. Postulator Wolf je poročal o delu za Baragovo beatifikacijo. Omenjal je z zadovoljstvom, da sta se sedanjim vicepostulatorjem v Sloveniji in Kanadi pridružila še dva in sicer p. Blaž Čemažar v Lemontu in Viktor Tomec v Colinwoodu. Po blagajniškem poročilu je Bernard Lambert pripovedoval o svojem izrednem ozdravljenju.

Berlin

V Berlinu so otvorili nov Kolpingov dom; pri otvoritvi so sodelovali tudi ondotni Slovenci, ki imajo v domu svoje novo kulturno in versko središče. Po sv. maši so Slovenci imeli enourno akademijo, kjer so se vrstili pozdravni govori in petje. Po akademiji so se udeleženci zabavali še do polnoči; potem pa so se vsi dobre volje razšli.

V Avstriji je tudi močna skupina Slovencev

V Špittalu ob Dravi je še okoli 300 naših rojakov. Oskrbuje jih župnik Tone Miklavčič. Na Predarskem je vsaj 2000 Slovencev. Od lani jim pastiruje Viktor Pernuš, pomaga mu cistercijan p. Štefan Kržišnik, ki je dolga leta sam oskrboval Slovence na Predarskem in Tirolskem.

Na Dunaju je tudi mnogo naših rojakov. Slovensko službo božjo imajo vsako nedeljo v zavodu Korotan. To oskrbuje p. Ivan Tomaž, ravnatelj tega zavoda. Vsako četrto nedeljo pa jih še posebej zbira p. Podgornik. V ustanovi Caritas Socialis pa deluje tudi požrtvovalna zdravnica Metka dr. Klerišnjeva.

Švica

V soboto in nedeljo, 26. in 27. septembra so Slovenci v Švici priredili že tretje romanje k Mariji v Einsiedeln, katerega so se udeležili tudi Slovenci z Gorenjskega in pomožni škof dr. Lenič v spremstvu treh duhovnikov. — V soboto so se Slovenci zbrali v študentovski kape-li benediktinskega samostana, kjer so somaševali g. škof in trije duhovniki, ki so spremljali na romanje rojake z Gorenjske. Po večerji so gledali na trgu pred baziliko duhovno igro španskega pesnika Calderona de la Barca: „Veliki oder sveta“. Glavni dan romanja je bil v nedeljo, 27. septembra. Opoldan se je v baziliki zbralo nad 500 Slovencev in Slovenk. številne narodne noše so pri tujcih vzbujale posebno pozornost. Sv. mašo je daroval g. škof dr. Lenič, somaševali so msgr. Kunstelj in dr. Alojzij Šuštar, pater R. Štrucelj in pater Fidelis. V pridigi je škof dr. Lenič vzpodbujal k vztrajnosti v dobrem, zvestobi do Boga in ljubezni do Marije. Med mašo je ljudsko petje mogočno odmevalo v baziliki. Po pridigi je škof dr. Lenič podelil zakrament sv. birme in med mašo prvo sv. obhajilo.

1971

duhovno življenje la vida espiritual

UVODNIK	Prava naprednost	65
IZ ŽIVLJENJA CERKVE	Zgodovinsko potovanje Pavla VI. na Daljni vzhod	66
	Svet je moja župnija	77
	Razgovor z župnikom Langusom	89
	Kard. Cushing	94
SODOBNA VPRAŠANJA	Vprašujete — odgovarjamo	84
	Problemi holandskega katekizma	98
	Obris socialnega vprašanja dobe, ki prihaja	106
RAZNO	Moderne cerkve	93
	Pred 500 leti je umrl Tomaž Kempčan ...	111
ZA MLADINO	Nova Mauserjeva knjiga	36
	Poslan si	98
	Dnevnik mladeniča iz Prena	99
	Nimam časa, da bi... ..	101
V DRUŽINI	Zanimivi nasveti	102
	Trma	104
	Duhovni poklici	105
ROMAN	Ribičeve sandale	113
NOVICE	Slovinci ob meji	119
	Svetovne novice	121
	Novice iz Slovenije	122
	Med nami v Argentini	124
	Slovinci po svetu	126

„Duhovno življenje“

je slovenski verski mesečnik, ki ga izdaja konzorcij (msgr. Anton Orehar); urejuje uredniški odbor.
Editor responsable: msgr. Antonio Orehar, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires.

Registro de la Propiedad Intelectual No. 843.966.
Tiska Vilko s.r.l., Estados Unidos 425, Buenos Aires, Argentina.

Poverjeniki:

ARGENTINA: Dušnopastirska pisarna, Ramón Falcón 4158, Buenos Aires.

ZDA: Rev. Julij Slapšak, 6019 Glass Ave., Cleveland, Ohio 44103, USA.
Slovenska pisarna, Baragov dom, 6304 St. Clair Ave., Cleveland 3, Ohio 44103, USA.

KANADA: Ivan Marn, 131, Treeview Drive, Toronto 14, Ontario, Canada.

TRST: Marijina družba, Via Risorta 3, Trieste, Italia.

ITALIJA: Zora Piščanec, Riva Piazzutta 18, Gorzia, Italia.

AVSTRIJA: Naročnino pošiljajte Mohorjevi družbi v Celovec.

Naročnina:

Celotna naročnina v **Argentini** in obmejnih državah znaša pesov 34.—; v **ZDA** in **Kanadi** 7 dolarjev; v **Avstriji** 125 šilingov; v **Italiji** 2.800 lir; drugje protivrednost dolarja.

Denarna nakazila na naslov:

Antonio Orehar, Ramón Falcón 4158, Buenos Aires, Argentina.

NASLOVNA STRAN „Duhovnega življenja“ in „Božjih stezic“ ter stalna zaglavja: Jožejka Debeljak Žakljeva.

